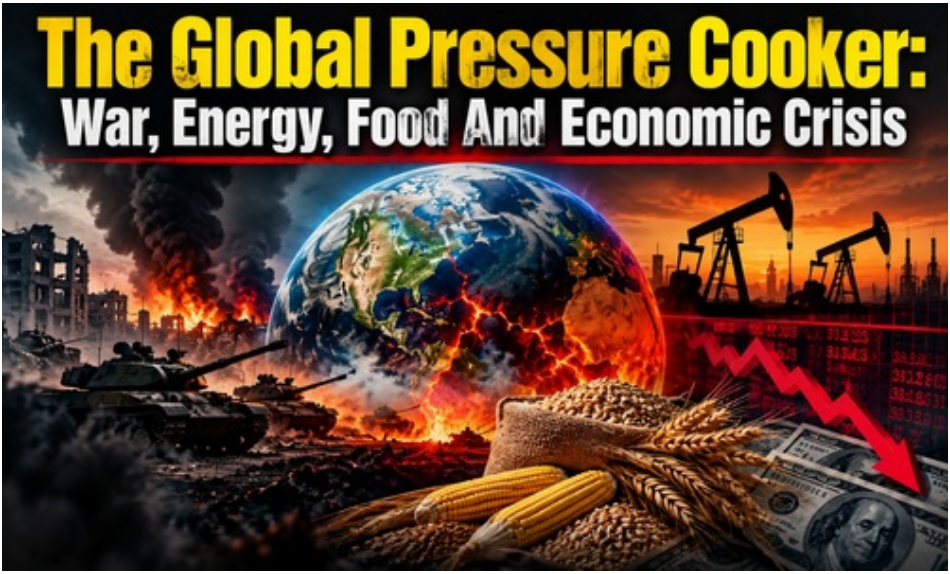
ULTIMELOR LUMINA ZILE
86/2026

Nimicitorul popoarelor

Lumea contemporană traversează o perioadă de profundă instabilitate, marcată de o multitudine de fenomene și realități îngrijorătoare, care pun sub semnul întrebării viitorul omenirii. Privite în ansamblu, toate acestea conturează un scenariu aflat în strânsă legătură cu profețiile biblice referitoare la vremurile din urmă.

Profetul evreu Ieremia consemna, în urmă cu aproximativ 2.600 de ani, următoarele cuvinte:

„Leul iese din desișul lui, nimicitorul neamurilor pornește, își părăsește locul, ca să-ți pustiiască

Cuprins

- **Nimicitorul popoarelor**
- **Nu Israelul este vinovat pentru toate**
- **Planul de mântuire al lui Dumnezeu**

țara; cetățile îți vor fi nimicite și nu vor mai avea locuitori" (Ieremia 4:7).

Versetul prefigurează distrugerea Ierusalimului, profeție împlinită în contextul invaziei babiloniene și al căderii regatului Iuda, în 586 î.Hr. Totodată, dintr-o perspectivă escatologică, textul poate sugera o împlinire viitoare, evocând manifestarea unui „nimicitor al neamurilor", ale cărui acțiuni s-ar putea extinde asupra lumii contemporane.

Expresia „nimicitorul neamurilor" evocă celebra declarație a fizicianului Robert Oppenheimer, rostită în contextul primului test nuclear din istorie, desfășurat în 1945: ***„Acum am devenit Moartea, nimicitorul lumilor."***

Contemplând imensul nor în formă de ciupercă ridicat deasupra deșertului, Oppenheimer a recurs la un verset din Bhagavad Gita, exprimând gravitatea momentului și conștiința consecințelor creației sale: prima bombă atomică.

Deși citatul provenea din tradiția hindusă, Oppenheimer a numit testul nuclear „Trinity Test" („Testul Trinității"). Explicând alegerea denumirii, el a făcut trimitere la sonetul al XIV-lea al poetului englez John Donne, *Batter my heart, three-personed God („Zdrobește-mi inima, Sfântă Treime")* evocând astfel conceptul creștin al Sfintei Treimi: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt.

John Donne (1572–1631) a fost un creștin a cărui poezie surprinde lupta spirituală a sufletului dornic să se elibereze de sub puterea răului și care Îl imploră pe Dumnezeu să folosească orice mijloc pentru a-l înnoi lăuntric. În acest sens, el Îi cere lui Dumnezeu să-Și manifeste puterea - „zdrobindu-mă, lovindu-mă, mistuindu-mă și făcându-mă nou". Această întâlnire dintre imaginea celui care nimicește lumile și sufletul care tânjește după izbăvirea de sub puterea răului oferă un punct de plecare potrivit pentru reflecția pe care doresc să o împărtășesc în această ediție a revistei noastre.

Întrebarea și răspunsul

În Matei 24, ucenicii Îi adresează lui Isus o întrebare: ***„Care va fi semnul venirii Tale și al sfârșitului veacului?"***

Întrebarea lor evidențiază două evenimente viitoare: revenirea lui Isus Hristos și încheierea veacului prezent într-un mod care va putea fi recunoscut prin împlinirea anumitor semne. În răspunsul Său, Domnul Isus descrie o serie de semne care vor preceda revenirea Sa iar toate acestea le vedem chiar în zilele noastre.

Isus a venit pentru prima dată în lume pentru a suferi și a muri pentru păcatele noastre. El Și-a dat viața pe cruce, iar a treia zi a înviat din morți. Toți cei care se pocăiesc și cred în acest mesaj al Evangheliei sunt născuți din nou pentru viața veșnică, primesc iertarea păcatelor și sunt împăcați cu Dumnezeu (Ioan 3:1–21; 2 Corinteni 5:17–21).

În Scripturile ebraice se disting două categorii de profeții cu privire la Mesia. Prima categorie Îl prezintă pe Mesia ca pe Cel care avea să sufere, profeții care s-au împlinit prin evenimentele ce au însoțit prima venire a lui Isus și care sunt consemnate în Evanghelii (vezi Psalmul 22 și Isaia 53).

A doua categorie Îl înfățișează pe Mesia ca Împărat, chemat să domnească. Aceste profeții își vor găsi împlinirea la cea de-a doua venire a Sa (vezi Isaia 2 și Zaharia 14).

La cea de-a doua venire a lui Isus, veacul prezent va ajunge la sfârșit, fără ca aceasta să însemne dispariția lumii, ci încheierea epocii actuale, desemnată în Noul Testament prin termenul grecesc

aion. În această vreme a harului, Dumnezeu cheamă omenirea prin Evanghelie, lăsând fiecărui om libertatea de a primi sau de a respinge mesajul Său. La revenirea Domnului, timpul acestei alegeri se va încheia: ***„Isus Se va arăta în slava și puterea Sa divină, pentru a judeca lumea cu dreptate și a-i despărți pe cei mântuiți de cei pierduți”*** (Matei 25:31–46).

Mesia va instaura Mileniul - Împărăția mesianică - și va domni personal pe pământ, restabilind ordinea, dreptatea și armonia. El va înlătura relele prin care omenirea a pângărit lumea încredințată de Dumnezeu spre ocrotire. Pacea și dreptatea vor domni pretutindeni, războaiele și armele distrugerii vor dispărea, iar diavolul va fi legat, nemaiputând amăgi și influența omenirea (Apocalipsa 20).

Înainte de venirea Sa, lumea va trece printr-o perioadă marcată de mari încercări și suferințe. În Matei 24:4–14, Isus a avertizat asupra înmulțirii înșelăciunii spirituale, a izbucnirii războaielor, a foametei și a dezastrelor naturale. Deși Evanghelia va fi propovăduită în întreaga lume, mulți o vor respinge, iar cei care Îi vor rămâne credincioși lui Dumnezeu vor avea de îndurat persecuții. În același timp, se vor ridica proroci mincinoși, care îi vor amăgi pe mulți, iar înmulțirea fărădelegii va duce la lipsa compasiunii și la deteriorarea relațiilor dintre oameni.

Biblia compară această perioadă cu durerile unei femei aflate în travaliu.

Odată declanșate, contracțiile devin treptat tot mai intense și mai frecvente, până când se ajunge la momentul nașterii. În mod similar, acest proces, odată început, nu mai poate fi oprit, ci își urmează cursul, progresând inevitabil spre împlinirea sa. Tot astfel, pe măsură ce ne apropiem de Necazul cel Mare și de revenirea Domnului Isus Hristos, acest proces va continua și se va intensifica.

Isus a descris gravitatea acelor zile prin următoarele cuvinte:

„Pentru că atunci va fi un necaz așa de mare, cum n-a fost niciodată de la începutul lumii până acum și nici nu va mai fi. Și, dacă zilele acelea n-ar fi fost scurtate, nimeni n-ar scăpa; dar, din pricina celor aleși, zilele acelea vor fi scurtate.” (Matei 24:21-22)

Cu alte cuvinte, omenirea se va confrunta cu o criză de o gravitate fără precedent în întreaga sa istorie, care, în lipsa intervenției divine menite să pună capăt acestei perioade, ar conduce la extincția vieții pe Pământ. În acest moment, urmează să fie dezlănțuită o forță desemnată prin numele Abaddon sau Apollyon, termeni ebraic și grecesc care înseamnă „distrugere/nimicire”.

Abaddon este înfățișat drept regele lăcustelor, cel căruia îi revine rolul de a aduce nenorocirea asupra pământului (Apocalipsa 9:1–11). Acest pasaj evocă figura nimicitorului neamurilor, care iese din locul său pentru a pustii țara.

Evenimentele ce vor urma vor aduce omenirea în fața unui nivel de suferință și de încercare fără precedent în istorie.

Deși nu am ajuns încă la acel moment, în prezent se desfășoară o serie de acțiuni și procese care pregătesc terenul pentru această perioadă de restriște fără egal.

Vom examina în continuare câteva exemple concrete de evenimente contemporane și conexiunile cu profețiile biblice privind vremurile de pe urmă.

Prezentul demers sintetizează un volum amplu de informații documentate, fără a putea cuprinde, din rațiuni de spațiu, toate aspectele relevante ale subiectului.

Războaie și vești de războaie

Biblia ne avertizează că, în zilele din urmă, omenirea va ajunge într-o stare asemănătoare celei din vremea lui Noe, înainte de potop (Matei 24:37).

Pe atunci, pământul era plin de violență, iar gândurile și intențiile inimii omului erau îndreptate neîncetat spre rău (Geneza 6:5–12).

Isus a spus că înmulțirea războaielor va fi un semn al vremurilor de pe urmă: ***„Veți auzi de războaie și vești de războaie: vedeți să nu vă înspăimântați, căci toate aceste lucruri trebuie să se întâmple. Dar sfârșitul tot nu va fi atunci. Un neam se va scula împotriva altui neam și o împărăție împotriva altei împărății; și, pe alocuri, vor fi cutremure de pământ, foamete și ciume. Dar toate aceste lucruri nu vor fi decât începutul durerilor."*** (Matei 24:6–8)

Națiune împotriva altei națiuni

Termenul folosit în textul original grecesc pentru „națiune" este *ethnos*, din care derivă cuvântul „etnic". Acesta face referire la conflictele dintre popoare și grupuri de oameni cu origini etnice, rasiale sau apartenențe religioase diferite.

Potrivit Crucii Roșii, în prezent, în lume se desfășoară peste 130 de conflicte armate. Acestea provoacă distrugeri materiale și pierderi de vieți omenești, lasă numeroase familii fără adăpost, contribuie la lipsa de alimente și forțează milioane de oameni să-și părăsească locuințele, generând astfel grave crize ale refugiaților. La toate acestea se adaugă violențele comise de grupări teroriste și rețele de traficanți de droguri, care răspândesc teroare și suferință în rândul unui număr impresionant de oameni. În plus, accesul facil la arme de foc și explozibili le oferă celor rău intenționați mijloacele de a-și manifesta cruzimea și de a provoca suferințe greu de imaginat semenilor lor.

Se desfășoară, de asemenea, un război ideologic tacit menit să schimbe valorile societății occidentale și să introducă ideologii potrivnice creștinismului.

În Regatul Unit există persoane care subminează moștenirea, identitatea și cultura creștină a Marii Britanii, urmărind să le înlocuiască printr-o combinație de marxism cultural de tip woke și islamism.

În Franța au loc revolte susținute de partidul de extremă stângă *La France Insoumise*, care îi încurajează pe tineri să recurgă la violență și vandalism, instaurând anarhia în societate și creând riscul ca totul să se sfârșească fie în haos, fie în dictatură.

Împărăție împotriva altei împărății

Termenul grecesc basileia, tradus prin „împărăție", poate desemna confruntarea dintre mari puteri și alianțe de națiuni. Începând din 1914, omenirea a traversat două războaie mondiale, urmate de Războiul Rece, conflicte care au implicat blocuri puternice de state. S-a estimat că, în secolul al XX-lea, între 130 și 190 de milioane de oameni au murit din cauza războaielor, a conflictelor civile și a foametei și atrocităților asociate.

În timpul Războiului Rece, doctrina Distrugerii Reciproce Asigurate (Mutually Assured Destruction - MAD) se baza pe convingerea că folosirea pe scară largă a armelor nucleare de către cele două tabere ar fi provocat anihilarea reciprocă și ar fi amenințat însăși existența vieții pe Pământ. Teama de consecințele catastrofale ale unui asemenea conflict a contribuit la menținerea unui echilibru

strategic fragil și la evitarea unui război nuclear, chiar și în momente de tensiune extremă, precum *Criza rachetelor din Cuba* din 1962.

Odată cu încheierea Războiului Rece în 1991 și prăbușirea regimurilor comuniste din Rusia și Europa de Est, s-a conturat speranța că amenințarea nucleară aparținea trecutului, iar omenirea pășea într-o nouă eră, marcată de perspectiva așa-numitului „dividend al păcii". Astăzi, însă, această speranță s-a risipit, iar lumea pare să se afle într-o confruntare de amploare globală, comparabilă, prin dimensiunile și implicațiile sale, cu un al Treilea Război Mondial, în care democrațiile occidentale - SUA, statele europene și NATO - alături de aliații lor, se confruntă cu un bloc de putere format din Rusia, China, Iran și Coreea de Nord.

Aceste conflicte reprezintă, în prezent, o amenințare la adresa întregii lumi. Războaiele din Orientul Mijlociu și din Ucraina au perturbat fluxurile comerciale internaționale și au contribuit la destabilizarea economiei mondiale. Totodată, utilizarea rachetelor, a dronelor și a tehnologiilor de război cibernetic a conferit conflictelor armate o nouă dimensiune, transformând profund natura confruntărilor militare contemporane.

Armata rusă, pe care Moscova o prezenta cu mândrie drept a doua cea mai puternică din lume, a suferit pierderi considerabile în fața eficienței cu care Ucraina a utilizat dronele în operațiunile militare. Pierderile umane ale Rusiei au depășit un milion, în timp ce veniturile sale din exporturile de petrol sunt în scădere, pe fondul atacurilor cu drone care au vizat și au avariat rafinăriile petroliere rusești.

Unii analiști apreciază că evoluția războiului cu drone, fundamentat pe utilizarea inteligenței artificiale, constituie următoarea etapă a cursei înarmărilor, comparabilă prin implicații cu cea nucleară. Statul care va reuși să se impună în această competiție ar putea dobândi supremația la nivel mondial, ajungând să exercite controlul asupra altor națiuni prin neutralizarea și distrugerea infrastructurilor strategice ale acestora.

Toate aceste evenimente conduc omenirea tot mai aproape de conflictele profețite în Scriptură pentru vremurile din urmă. În capitolul 6 al Apocalipsei, cei patru călăreți pornesc în galop, aducând cu ei cucerirea, războiul, foametea și moartea în masă.

Războiul lui Gog și Magog (Ezechiel 38–39) și bătălia de la Armaghedon (Apocalipsa 16 și 19; Ioel 3; Zaharia 12–14) sunt strâns legate de conflictele care vor avea în centrul lor ținutul Israelului și care vor preceda cea de-a Doua Venire a lui Isus Hristos. La întoarcerea Sa, El va judeca lumea cu dreptate, va pune capăt războaielor și fabricării armelor de distrugere și va instaura o pace autentică și durabilă pe pământ (Isaia 2:1–4).

El îi va mântui pe toți cei care își pun încrederea în El și va nimici „pe toți cei care nimicesc pământul" (Apocalipsa 11:18).

Inteligența artificială va nimici omenirea?

Potrivit cărții profetului Daniel, 12:4, la vremea sfârșitului, ***„mulți vor alerga încoace și încolo, iar cunoștința va crește".***

În ultimii ani, cunoașterea umană a cunoscut o expansiune remarcabilă, impulsionată de progresele tehnologiei informatice. În acest context, inteligența

artificială (IA) se dezvoltă într-un ritm uluitor, ajungând deja să depășească, în anumite privințe, capacitățile celor care au creat-o. Mai mult decât atât, nu este exclus ca, într-un viitor apropiat, aceasta să dobândească abilitatea de a decide în mod autonom cum să-și valorifice propria inteligență.

Implicațiile unei asemenea evoluții ar putea fi profund benefice: de la descoperirea unor tratamente pentru boli până la identificarea unor soluții viabile la problemele complexe cu care se confruntă omenirea. Pe de altă parte, aceleași progrese ar putea elibera forțe cu un potențial catastrofal, capabile să amenințe însăși existența noastră.

Unul dintre cei mai importanți cercetători în domeniul siguranței inteligenței artificiale de la Anthropic a avertizat că AI-ul avansează atât de rapid, încât consideră că există o probabilitate de peste 10% ca acesta „să ducă la dispariția întregii omeniri" în următorii zece ani.

Pe măsură ce sistemele de inteligență artificială vor depăși capacitățile intelectuale ale oamenilor, acestea ar putea identifica și dezvolta numeroase modalități de a-și atinge obiectivele. Printre scenariile avute în vedere se numără crearea unor virusuri letale, atât de natură biologică, cât și informatică, compromiterea unor site-uri web care găzduiesc informații sensibile și orchestrarea unor atacuri cibernetice cu efecte devastatoare.

Compania chineză de inteligență artificială Moonshot le-a furnizat agenților AI instrucțiuni referitoare la modalitățile de concepere a armelor biologice și de organizare a unor asasinate.

În prezent, se intensifică apelurile adresate liderilor mondiali pentru reglementarea inteligenței artificiale, în vederea prevenirii unor scenarii în care sistemele autonome, scăpate de sub controlul uman, ar putea amenința însăși existența umanității. În acest context, secretarul general al ONU, António Guterres, și diverse organisme ale organizației susțin instituirea unui cadru global de guvernanță și supraveghere, care să asigure dezvoltarea și utilizarea responsabilă a acestei tehnologii, sub un control adecvat.

Materializarea unui asemenea deziderat se anunță însă deosebit de dificilă, în condițiile în care Statele Unite și China, principalele puteri angajate în dezvoltarea inteligenței artificiale, se află într-o competiție acerbă pentru câștigarea acestei curse tehnologice și pentru dobândirea supremației.

Donald Trump a scris pe platforma Truth Social: „Cine câștigă cursa în domeniul inteligenței artificiale, câștigă totul!" Vladimir Putin afirma, la rândul său, că statul care va ajunge să dețină poziția de lider în domeniul inteligenței artificiale va deveni „stăpânul lumii".

Compania SpaceX, fondată de Elon Musk, a solicitat autorizarea pentru lansarea pe orbita terestră joasă a unui număr de până la un milion de sateliți, concepuți pentru a găzdui centre de date dedicate inteligenței artificiale.

Într-o primă etapă, compania a primit permisiunea de a depune cererea inițială pentru lansarea a 100.000 de sateliți, în cadrul unui proiect ambițios, intitulat „StarMind".

Inițiativa urmărește transferarea în spațiu a proceselor de calcul intensive necesare dezvoltării și funcționării inteligenței artificiale (IA), pentru a depăși limitele energetice și dificultățile de răcire ale centrelor de date terestre.

Un asemenea proiect implică însă riscuri semnificative, precum

aglomerarea orbitei cu sateliți, coliziunile dintre aceștia și formarea deșeurilor spațiale, ale căror fragmente pot reintra în atmosferă. Totodată, lansările repetate de rachete sporesc poluarea atmosferică prin eliberarea unor substanțe nocive, inclusiv particule de carbon negru care ajung în stratosferă și pot contribui la perturbarea echilibrului climatic.

Aceste evoluții evocă episodul biblic al Turnului Babel (Geneza 11), în care omenirea, însuflețită de ambiție și mîndrie, a hotărât să zidească ***„un turn al cărui vârf să ajungă până la cer”.***

Dumnezeu a hotărât să intervină și să pună capăt acestui proiect, spunând:

„Iată, ei sunt un singur popor și toți au o singură limbă; și iată de ce s-au apucat! Acum, nimic nu i-ar împiedica să facă tot ceea ce și-au pus în gând.”

La Turnul Babel, Dumnezeu a văzut potențialul oamenilor de a dezvolta tehnologii fără îndrumarea Sa și de a folosi cunoștințele dobândite în scopuri dăunătoare.

În zilele noastre, suntem martorii edificării unui veritabil Turn Babel modern, ale cărui consecințe ar putea pune în pericol însăși existența omenirii pe singura planetă pe care o putem numi acasă - minunatul Pământ, pe care Dumnezeu ni l-a încredințat spre a-l îngriji, a-l ocroti și a-l păstra pentru generațiile viitoare.

Alimentația, apa și mediul înconjurător

În anul 2026, planeta noastră a fost martora unor fenomene meteorologice de o severitate excepțională, fără precedent în numeroase regiuni înregistrate de-a lungul istoriei observațiilor climatice. În vaste zone ale Europei și Americii de Nord, seceta estivală a atins niveluri extreme, fiind descrisă drept cea mai severă din ultimii 200 de ani, cu repercusiuni semnificative asupra productivității agricole și cu riscul amplificării insecurității alimentare.

Totodată, incendiile forestiere au mistuit suprafețe întinse ale continentului european, în vreme ce debitele principalelor râuri utilizate pentru transportul comercial s-au diminuat considerabil, perturbând atât navigația fluvială, cât și aprovizionarea cu apă.

În Asia de Est, temperaturile estivale au atins valori record pentru întreaga perioadă de monitorizare meteorologică, iar în Orientul Mijlociu, resursele hidrice de suprafață și subterane se află într-un proces accelerat de epuizare, fenomen deosebit de pronunțat în Iran și în bazinele hidrografice ale fluviilor Tigru și Eufrat.

Consecințele acestei crize sunt de o amploare îngrijorătoare: aproximativ jumătate din producția alimentară mondială se află sub amenințare, iar peste două miliarde de oameni nu beneficiază de acces sigur și constant la apă potabilă. Tot mai multe cursuri de apă seacă în mod repetat înainte de a de revărsa în ocean, ca urmare a exploatării excesive a resurselor hidrice.

În acest context, Organizația Națiunilor Unite a anunțat că omenirea a intrat oficial într-o nouă etapă a crizei apei, definită prin conceptul de ***„faliment hidric global”*** (*global water bankruptcy*).

Numeroase sisteme hidrice esențiale ale planetei au suferit degradări ireversibile, pierzându-și capacitatea de a reveni la nivelurile de referință istorice.

Oamenii nu pot trăi fără apă și hrană.

Profețiile biblice ne spun că, în vremurile de pe urmă, vor exista lipsuri

atât de apă, cât și de hrană (Matei 24; Apocalipsa 6; 8).

Va fi o căldură mare:

„Soarele a fost lăsat să dogorească pe oameni cu focul lui. Şi oamenii au fost arşi de o căldură mare.”
(Apocalipsa 16:8-9)

În Isaia 24:4-6 citim:

„Țara este tristă, sleită de puteri; locuitorii ei sunt mâhniți și tânjesc; căpeteniile poporului sunt fără putere... Țara era spurcată de locuitorii ei; ei călcau legile, nu țineau poruncile și rupeau legământul cel veșnic!

Termenul ebraic chaneph, tradus prin „spurcată”, evocă ideea de pângărire, corupere și profanare.

În Isaia 24:6, profetul arată că degradarea morală a omenirii atrage consecințe grave asupra țării și a locuitorilor ei:

„De aceea mănâncă blestemul țara și suferă locuitorii ei pedeapsa nelegiuirilor lor; de aceea sunt prăpădiți locuitorii țării și nu mai rămâne decât un mic număr din ei.”

Această stare de degradare este pusă în legătură directă cu nesocotirea legilor divine și cu încălcarea responsabilității omului față de pământul încredințat lui de Dumnezeu.

Isaia 24:5 subliniază limpede această legătură: ***„Pământul este spurcat de locuitorii lui; căci ei călcau legile, nu țineau poruncile și rupeau legământul cel veșnic.”***

Pasajul din Apocalipsa 8:7-12 descrie o succesiune de evenimente care prezintă similitudini izbitoare cu problemele de mediu cu care se confruntă lumea contemporană. Arderea copacilor și a ierbii (v.7), moartea în masă a viețuitoarelor marine (v.9), contaminarea apelor, care devin improprii consumului (v. 11), precum și întunecarea luminii soarelui (v. 12) conturează un tablou al unor perturbări majore ale echilibrului natural.

În contextul profeției biblice, aceste evenimente sunt de natură viitoare, urmând să se împlinească în cadrul revărsării judecăților divine asupra lumii, în perioada cunoscută sub denumirea de Necazul cel Mare. Cu toate acestea, este remarcabilă corespondența dintre tabloul profetic prezentat în acest pasaj și fenomenele de degradare a mediului observate în prezent, generate de poluare și de activitățile umane cu efecte nocive asupra naturii.

Speranță pentru viitor

Profețiile biblice referitoare la Mileniu zugrăvesc perspectiva unei înnoiri supranaturale a pământului, sub domnia glorioasă a lui Mesia. Pustia va fi străbătută de ape, iar izvoarele vieții vor transforma ținuturile aride în locuri roditoare (Isaia 35; Ezechiel 47; Zaharia 14). Cunoașterea Domnului va umple întregul pământ, asemenea apelor care acoperă marea (Isaia 11). Psalmul 72 înfățișează domnia universală a lui Mesia, sub autoritatea Căruia ***„va fi belșug de grâne pe pământ”.***

Economia mondială în criză

Economiștii avertizează asupra riscului declanșării unei crize economice majore, pe fondul accentuării dezechilibrelor financiare în numeroase mari puteri ale lumii. Economia globală pare să funcționeze, într-o anumită măsură, după logica unei vaste scheme Ponzi, în care fluxurile de capital și investițiile se bazează adesea pe valori pur scriptice, insuficient susținute de economia reală.

Această vulnerabilitate se manifestă pregnant pe piața criptomonedelor, caracterizată prin volatilitate accentuată, incertitudine și expunere la riscuri semnificative.

În acest context, cuvintele Domnului Isus despre casa zidită pe stâncă și casa zidită pe nisip, consemnate în Matei 7:24–27, capătă o semnificație aparte. Când furtuna se abate asupra casei întemeiate pe nisip, aceasta se prăbușește, neputând rezista forței intemperiilor.

Prin analogie, economia mondială poate fi asemănată cu o construcție ale cărei temelii sunt, în anumite privințe, fragile, iar stabilitatea sa este pusă la încercare de acumularea dezechilibrelor financiare.

Numeroase dintre cele mai mari economii ale lumii se confruntă cu povara unor datorii publice considerabile, ale căror dimensiuni fac ca rambursarea lor integrală să fie imposibil de realizat.

Datoria publică a Regatului Unit se apropie de 3 trilioane de lire sterline, cea a Statelor Unite se situează în jurul valorii de 40 de trilioane de dolari, datoria Chinei este estimată la aproximativ 15 trilioane de dolari, în timp ce Franța înregistrează o datorie de circa 3,4 trilioane de euro. Japonia se numără printre țările cu cele mai ridicate niveluri ale datoriei publice brute în raport cu produsul intern brut (PIB), fapt ce reflectă amploarea dezechilibrelor fiscale și a provocărilor economice cu care se confruntă.

În același timp, Germania, considerată multă vreme principalul motor economic al zonei euro, traversează o perioadă de stagnare și declin economic, ceea ce ridică semne de întrebare cu privire la perspectivele sale de creștere și la stabilitatea economică europeană.

Ambrose Evans-Pritchard scria în *The Daily Telegraph* că „cei patru călăreți ai Apocalipsei se îndreaptă spre economia globală". O combinație periculoasă de factori - îndatorarea excesivă, conflictele din Iran și Ucraina, fenomenele meteorologice extreme și formarea unei bule speculative în domeniul inteligenței artificiale - riscă să declanșeze o criză economică de proporții.

Marea Britanie se numără printre economiile deosebit de expuse acestor riscuri. Vulnerabilitatea sa este amplificată de politicile socialiste care împovărează mediul de afaceri și descurajează inițiativa antreprenorială, în timp ce extind cheltuielile cu prestațiile sociale distribuind ajutoare sociale celor care nu muncesc fără o evaluare realistă a costurilor și fără surse de finanțare. În acest context, Jacob Rees-Mogg, purtătorul de cuvânt al opoziției, avertizează că piața obligațiunilor guvernamentale britanice se apropie de

un punct critic, iar fragilitatea acesteia ar putea prevesti o deteriorare gravă a situației economice a țării.

Statele Unite ale Americii reprezintă, în prezent, principala putere economică la nivel mondial, fiind urmate de China, care ocupă locul al doilea. Supremația economică americană se întemeiază, în mare măsură, pe statutul dolarului de principală monedă de rezervă internațională, pe mecanismele sistemului petrodolarului, precum și pe influența considerabilă pe care Washingtonul o exercită asupra infrastructurii financiare globale, inclusiv asupra sistemului SWIFT, utilizat pentru facilitarea transferurilor financiare internaționale.

Aceste avantaje structurale conferă Statelor Unite o capacitate semnificativă de a-și finanța datoria publică și de a susține cheltuieli militare de proporții. De asemenea, pot exclude țări, bănci sau persoane fizice din sistemul financiar internațional prin impunerea de sancțiuni, așa cum s-a întâmplat în cazul Rusiei și al Iranului.

Grupul BRICS - constituit inițial din Brazilia, Rusia, India, China și Africa de Sud - își consolidează treptat influența economică și geopolitică, inclusiv prin extinderea numărului de membri. ajungând să reprezinte 25% din comerțul mondial. În prezent, alte 40 de țări și-au exprimat interesul de a li se alătura, inclusiv Mexicul, aflat în vecinătatea Statelor Unite.

Aceste țări au analizat posibilitatea creării unui sistem alternativ de schimburi financiare, care să rivalizeze cu cel bazat pe dolar, având la bază Noua Bancă de Dezvoltare, cu sediul la Shanghai, în China. Dacă China va reuși să realizeze acest lucru, ar putea provoca o criză majoră în economia Statelor Unite.

Peter Schiff, economist de renume internațional, avertizează că materializarea acestui scenariu ar putea afecta grav dolarul american, punând în pericol statutul său de monedă de rezervă mondială. Președintele Donald Trump a subliniat, la rândul său, amploarea consecințelor, afirmând că pierderea acestui statut ar echivala cu „pierderea unui război mondial". Într-un asemenea scenariu, Statele Unite s-ar putea confrunta cu dificultăți majore în onorarea obligațiilor financiare, cu riscul unei inflații galopante, care ar putea evolua spre hiperinflație, și cu o erodare semnificativă a poziției lor de superputere mondială.

Comentatorii americani care interpretează profețiile biblice prevăd o prăbușire economică iminentă a Americii, asemănătoare căderii Babilonului descrise în capitolul 18 din Apocalipsa.

Conflictele armate din Iran și Ucraina

Aceste conflicte au accentuat dezechilibrele economice globale, perturbând lanțurile de aprovizionare cu materii prime și resurse strategice esențiale funcționării economiei mondiale. Efectele se manifestă prin deficitul de motorină și gaze naturale, precum și prin disponibilitatea redusă a unor produse derivate, precum heliul, acidul sulfuric și îngrășămintele.

Aceste disfuncționalități generează presiuni semnificative asupra economiei globale, cu riscul agravării lor în lipsa încetării ostilităților. Într-o lume profund interconectată, industria modernă depinde de continuitatea fluxurilor comerciale și de accesul neîntrerupt la resurse. Astfel, sectoare strategice diverse, de la fabricarea semiconductorilor destinați tehnologiilor

avansate până la producția de îngrășăminte esențiale securității alimentare, rămân vulnerabile la orice perturbare a aprovizionării.

Amenințarea sistemică la adresa sectorului bancar

Instrumentele financiare derivate reprezintă o categorie complexă de contracte financiare, a căror valoare este estimată, potrivit unor evaluări, la sume cuprinse între 1 și 4 cvadrilioane de dolari.

Pentru a înțelege amploarea acestor cifre, un cvadrilion este egal cu 1.000.000.000.000.000, adică numărul 1 urmat de 15 zerouri.

Potrivit datelor Office of the Comptroller of the Currency (OCC), patru dintre cele mai mari instituții bancare americane - JPMorgan Chase, Goldman Sachs, Citibank și Bank of America - dețin, cumulat, 87,6% din valoarea totală a expunerilor raportate la instrumente financiare derivate.

Prăbușirea uneia dintre aceste instituții ar putea declanșa un efect de contagiune sistemică, propagat prin piețele financiare și interconexiunile dintre instituțiile de credit, cu potențialul de a provoca un colaps al economiei Statelor Unite și de a genera consecințe majore la nivelul economiei mondiale.

Soluția 666

Dacă un asemenea scenariu se va concretiza, omenirea s-ar putea confrunta fie cu o prăbușire în haos, fie cu apariția unei soluții menite să restabilească ordinea. În acest sens, se conturează deja anumite demersuri, prin introducerea monedelor digitale ale băncilor centrale (CBDC) și a monedelor stabile (*stablecoins*).

Monedele digitale ale băncilor centrale (CBDC) reprezintă forme digitale ale monedei fiduciare, emise și administrate în mod centralizat de băncile centrale. Monedele stabile (*stablecoins*), la rândul lor, sunt active digitale sub formă de tokenuri, asemănătoare, într-o anumită măsură, criptomonedelor, a căror valoare este concepută să rămână stabilă, fiind de regulă raportată la o monedă fiduciară sau la un alt activ de referință.

Moneda fiduciară (*fiat*) este moneda emisă de stat, a cărei valoare nu se întemeiază pe acoperirea directă în bunuri materiale, precum aurul sau argintul. Ea nu are, în sine, o valoare intrinsecă echivalentă valorii sale nominale, ci își dobândește valoarea prin încrederea publicului, cadrul juridic care îi conferă statut monetar și capacitatea economică a statului emitent.

Pentru a utiliza acest sistem, oamenii vor avea nevoie de o modalitate infailibilă de a-și dovedi identitatea.

O soluție ar fi înscrierea tuturor într-un registru al identităților digitale, cu ajutorul inteligenței artificiale, care să înregistreze datele personale, conturile bancare, dosarele medicale, proprietățile deținute și așa mai departe.

Cei care se vor afla la conducerea acestui sistem vor putea astfel să îți supravegheze viața și să verifice tot ceea ce cumperi și vinzi. Fără un act de identitate digitală, accesul îți va fi refuzat, iar tu vei fi exclus din sistem. Numerarul fizic va fi interzis, astfel încât nu vei avea nicio altă alternativă decât să folosești acest sistem.

Învățătorii profețiilor biblice au remarcat legătura dintre acest proces și sistemul semnului fiarei, descris în Apocalipsa 13. Acest lucru se va introduce treptat, în zilele care urmează,

până când, la jumătatea perioadei Necazului celui Mare, Anticristul va face obligatorie utilizarea lui pentru toate activitățile economice:

„Și ea îi face pe toți, mici și mari, bogați și săraci, slobozi și robi, să primească un semn pe mâna dreaptă sau pe frunte, și nimeni să nu poată cumpăra sau vinde fără să aibă semnul acesta, adică numele fiarei sau numărul numelui ei… Numărul ei este 666.” (Apocalipsa 13:16–18)

Fărădelegea

„Și, din pricina înmulțirii fărădelegii, dragostea celor mai mulți se va răci.” - ¨cuvintele Domnului Isus, vorbind despre semnele venirii Sale, în Matei 24:12.

Fărădelegea desemnează o stare caracterizată prin nerespectarea normelor juridice și prin incapacitatea sau eșecul instituțiilor competente de a asigura aplicarea legii, favorizând instalarea haosului, proliferarea criminalității și accentuarea dezordinii sociale, în condițiile diminuării controlului exercitat de autoritățile statului și de organele abilitate să vegheze la respectarea legii.

În Marea Britanie contemporană, se conturează, în opinia criticilor acestei evoluții, o extindere a fenomenului fărădelegii, reflectată în intensificarea actelor de violență, a criminalității, a traficului de droguri, a amenințărilor teroriste, a imigrației ilegale și a manifestărilor de comportament antisocial.

Internetul a deschis noi posibilități de manifestare a fărădelegii: abuzuri în mediul online, pornografie, criminalitate informatică, fraude și înșelătorii legate de criptomonede și de alte activități similare.

Există, de asemenea, o semnificație biblică a cuvântului „fărădelege”, care în originalul grecesc este *anomia*. Acest termen desemnează împotrivirea față de *nomos*, cuvântul grecesc pentru lege sau Tora. Prin urmare, va exista o ascensiune a comportamentelor care încalcă deschis Legea lui Dumnezeu, descoperită în Biblie, în special Cele Zece Porunci date în Exodul 20.

Noul Testament vorbește despre Legea lui Hristos (Galateni 6:2 și 1Corinteni 9:21). A împlini această lege înseamnă să ascultăm de poruncile lui Dumnezeu și, prin aceasta, să ne arătăm dragostea față de ceilalți. Încălcarea acestor porunci conduce la o societate lipsită de dragoste și stăpânită de răutate.

„Să nu datorați nimănui nimic, decât să vă iubiți unii pe alții; căci cine iubește pe alții a împlinit Legea. De fapt: «Să nu preacurvești, să nu ucizi, să nu furi, să nu faci nicio mărturisire mincinoasă, să nu poftești» și orice altă poruncă mai poate fi, se cuprind în porunca aceasta: «Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți.» Dragostea nu face rău aproapelui: dragostea deci este împlinirea Legii.” (Romani 13:8–10)

Isus a spus că cea mai mare poruncă din Lege este aceasta:

„Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău.” Aceasta este cea dintâi și cea mai mare poruncă. Iar a doua, asemenea ei, este: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți.” În aceste două porunci se cuprind toată Legea și Prorocii. (Matei 22:35–40)

În Predica de pe Munte, Isus duce înțelegerea Legii lui Moise la un nivel mai profund, vorbind despre atitudinile lăuntrice ale inimii care ne determină

fie să împlinim poruncile lui Dumnezeu, fie să le încălcăm. Nu este suficient să nu săvârșești adulter; nu trebuie nici să privești o femeie cu poftă în inimă (pornografie). Nu este suficient să nu ucizi; nu trebuie nici să hrănești ura în inima ta împotriva fratelui sau a surorii tale. Ori de câte ori este cu putință, urmărește împăcarea, nu răzbunarea.

Privește căsătoria ca pe un legământ sfânt și trainic și ține-ți jurămintele făcute înaintea lui Dumnezeu.Ține-te cu credincioșie de cuvântul dat atunci când îți iei un angajament înaintea lui Dumnezeu să faci un anumit lucru. Ba mai mult, iubește-ți chiar și vrăjmașii și roagă-te pentru ei.

Ce se întâmplă când oamenii se îndepărtează de Dumnezeu și resping Legea Sa? Profetul evreu Isaia ne oferă răspunsul:

„Căci lucrările lor sunt nişte lucrări nelegiuite şi în mâinile lor sunt fapte de silnicie. Picioarele lor aleargă spre rău şi se grăbesc să verse sânge nevinovat; gândurile lor sunt gânduri nelegiuite, prăpădul şi nimicirea sunt pe drumul lor. Ei nu cunosc calea păcii şi în căile lor nu este dreptate; apucă pe cărări sucite: oricine umblă pe ele nu cunoaşte pacea…. De aceea hotărârea de izbăvire este departe de noi şi mântuirea nu ne ajunge. Aşteptăm lumina, şi iată întunericul; căci adevărul s-a poticnit în piaţa de obşte şi neprihănirea nu poate să se apropie. Adevărul s-a făcut nevăzut, şi cel ce se depărtează de rău este jefuit. Domnul vede, cu privirea mânioasă, că nu mai este nicio neprihănire.”
(Isaia 59:12-15)

Astăzi, guvernul devine adesea el însuși o sursă a fărădelegii, inversând astfel rolul pe care ar trebui să îl îndeplinească, de promovare a unei conduite bune și de frânare a răului (Romani 13:1-5).

În țări occidentale precum Regatul Unit, guverne succesive au votat legi care sunt împotriva poruncilor lui Dumnezeu pentru viața de familie, încurajând divorțul facil, homosexualitatea, transsexualitatea, avortul la cerere și altele asemenea. Mai mult, aceste legi sancționează pe cei care se împotrivesc acestor măsuri contrare voii lui Dumnezeu. Aceasta este fărădelege.

Guvernele comuniste, precum cel al fostei Uniuni Sovietice și cel al Chinei de astăzi, au adoptat legi care incriminează libertatea religioasă, constrâng pe creștinii care doresc să se adune și să se închine lui Dumnezeu, interzic bisericilor să-i învețe pe copiii sub 18 ani despre Dumnezeu, interzic evanghelizarea în afara clădirii bisericii și restrâng ceea ce poate fi propovăduit, Evanghelia, chiar și în interiorul acesteia.

În urma prăbușirii comunismului în Uniunea Sovietică, Rusia a adoptat Legea Iarovaia, reintroducând, în esență, numeroase prevederi inspirate din vechea legislație comunistă anticreștină.

Această lege constituie o manifestare a fărădelegii instituționalizate, susținută și promovată de stat.

Islamul are un sistem juridic propriu, Șaria, ale cărui prevederi intră în contradicție cu principiile și normele legii biblice. În țările în care islamul exercită o influență dominantă asupra sistemului politic și juridic, drepturile femeilor și libertatea creștinilor de a-și mărturisi și practica credința sunt anulate. În anumite state, legislația bazată pe Șaria, inclusiv normele referitoare la blasfemie și apostazie, prevede pedepse severe, uneori chiar pedeapsa cu moartea, pentru cei care părăsesc islamul, în special pentru musulmanii care se convertesc

la creștinism. Din perspectivă biblică, asemenea practici sunt fărădelegi.

Fărădelegea contribuie la agravarea persecuției creștinilor în toată lumea.

Intețirea persecuției creștinilor este unul dintre semnele vremurilor de pe urmă. Isus a apus: ***„Atunci vă vor da să fiți chinuiți și vă vor omorî; și veți fi urâți de toate neamurile pentru Numele Meu. Atunci mulți se vor poticni, se vor vinde unii pe alții și se vor urî unii pe alții.”*** (Matei 24:9–10)

Potrivit estimărilor publicate de organizația Open Doors, aproximativ 388 de milioane de creștini din întreaga lume se confruntă cu niveluri ridicate de persecuție sau discriminare din cauza credinței lor.

Printre țările în care creștinii se confruntă cu presiuni și restricții severe se numără numeroase state cu majoritate musulmană, alături de China comunistă și Coreea de Nord. Pentru informații suplimentare și date privind amploarea persecuției creștinilor la nivel mondial, a se consulta Open Doors – World Watch List (Lista mondială de monitorizare a persecuției creștinilor).

Înmulțirea fărădelegii va duce la venirea lui Antihrist, descris, de asemenea, drept „cel fără de lege”. Potrivit cărții profetului Daniel:

„El va rosti cuvinte de hulă împotriva Celui Preaînalt, îi va prigoni pe sfinții Celui Preaînalt și va năzui să schimbe vremurile și legea.”

El va schimba Legea lui Dumnezeu și va institui o lege alternativă, întemeiată pe principii antihristice (Daniel 7:25).

Psalmul profetic 2 zugrăvește o vreme în care conducătorii lumii se vor uni într-o ordine a fărădelegii, aflată sub influența lui Antihrist și animată de o răzvrătire fățișă împotriva lui Dumnezeu.

„Împărații pământului se răscoală și domnitorii se sfătuiesc împreună împotriva Domnului și împotriva Unsului Său, zicând: «Să le rupem legăturile și să scăpăm de lanțurile lor!»”

Acești conducători se ridică împotriva Domnului și a Unsului Său - numit în ebraică Mașiah, adică Mesia - respingând în mod deliberat autoritatea divină. Prin ruperea legăturilor și lepădarea lanțurilor, ei își exprimă dorința de a se elibera de orice rânduială dumnezeiască și de orice limită morală care stăvilește răul. Astfel, ei nu contestă doar suveranitatea lui Dumnezeu, ci se împotrivesc însăși Legii Sale, Torei, și principiilor divine care călăuzesc viața omului. Ei sunt oameni ai fărădelegii. Dumnezeu le răspunde râzând de ei și luându-i în derâdere (versetul 4). El le va vorbi în mânia Sa și îi va înspăimânta în aprinderea mâniei Sale.

Atunci Dumnezeu spune:

„Totuși, Eu L-am uns pe Împăratul Meu peste Sion, muntele Meu cel sfânt” (versetul 6).

La cea de-a doua venire a lui Isus, ***„Împărăția lumii a trecut în mâinile Domnului nostru și ale Unsului Său - Hristos - și El va împărăți în vecii vecilor!”*** (Apocalipsa 11:15).

Atunci, ***„domnia va fi pe umărul Lui, Îl vor numi: Minunat Sfetnic, Dumnezeu tare, Părintele veșniciilor, Domn al păcii. El va face ca domnia Lui să crească și o pace fără sfârșit va da”*** (Isaia 9:6–7).

Atunci, Legea divină va izvorî din Ierusalim, iar Mesia va domni peste întregul pământ, instaurând o eră a păcii, a dreptății și a armoniei în lume (Isaia 2:1–4).

Toate aceste evenimente care se desfășoară sub ochii noștri sunt indicii

că momentul întoarcerii lui Mesia se apropie.

Pentru a fi pregătiți să-L întâmpinăm, se cuvine să luăm aminte la primul Său mesaj consemnat în Evanghelie: ***„S-a împlinit vremea și Împărăția lui Dumnezeu este aproape. Pocăiți-vă și credeți în Evanghelie!”*** (Marcu 1:15).

Pentru a descoperi cum vă puteți pregăti pentru acest moment, vă invităm să citiți ultimul articol din această revistă, intitulat „Planul de mântuire”. Dacă nu aveți o Biblie și doriți să consultați pasajele Scripturii menționate în acest articol, să ne înștiințați, iar noi vă vom trimite un exemplar.

Nu Israelul este vinovat pentru toate

Scopul lor real este nimicirea Israelului

„Îl văd din vârful stâncilor, Îl privesc de pe înălțimea dealurilor: Este un popor care locuiește deoparte Și nu face parte dintre neamuri.” (Balaam profețind despre Israel în Biblie, în Numeri 23:9.)

Statul Israel se găsește astăzi aproape izolat, în fața unei lumi care pare să-i fi întors spatele. Singurul său aliat statornic rămâne America republicană, însă nici acest sprijin nu este veșnic.

Familia Simon Tov, ucisă de teroriștii Hamas în kibbutzul Nir Oz, la 7 octombrie 2023

Criza actuală își are originea în războiul din Gaza, declanșat de atacul terorist al Hamas din 7 octombrie 2023.

În acea zi, aproximativ 1.200 de oameni - bărbați, femei și copii, inclusiv sugari- au fost masacrați, în cel mai grav atac împotriva evreilor de la Holocaust încoace. Teroriștii au filmat deliberat crimele, violurile și torturile comise asupra civililor, după care au răpit 251 de persoane și le-au dus în Fâșia Gaza.

Israelul a ripostat printr-o operațiune militară împotriva Hamas, care a devastat Fâșia Gaza și a provocat pierderi omenești considerabile în rândul palestinienilor.

Imaginile clădirilor transformate în ruine, ale mamelor îndurerate și ale copiilor înspăimântați au făcut înconjurul lumii, fiind însoțite de relatări care atribuiau Israelului întreaga responsabilitate pentru tragedie.

Ulterior, aceste imagini și narațiuni au fost exploatate într-o amplă campanie de propagandă îndreptată împotriva Israelului.

Aici, în Regatul Unit, asistăm la o schimbare profundă și îngrijorătoare a opiniei publice, reflectată într-o ostilitate fățișă față de Israel și față de comunitatea evreiască britanică - o evoluție care dezonorează o națiune odinioară recunoscută pentru spiritul său de toleranță. În acest climat tot mai apăsător, numeroși evrei se întreabă dacă mai pot privi această țară drept un cămin sigur și dacă mai au un viitor aici.

În cadrul manifestațiilor, numeroși participanți au scandat sloganul „De la râu până la mare, Palestina va fi liberă", interpretat de criticii săi ca un apel la înlocuirea statului Israel cu un stat palestinian extins de la râul Iordan până la Marea Mediterană, ceea ce ar implica dispariția Israelului de pe hartă. Totodată, au fost lansate apeluri la „extinderea Intifadei la nivel global", în vederea transformării mobilizării într-o mișcare mondială îndreptată spre distrugerea violentă a Israelului.

Sinodul General, autoritatea supremă de conducere a Bisericii Anglicane, a aprobat documentul „Kairos", care atribuie Israelului întreaga responsabilitate pentru suferințele poporului palestinian, îl califică drept „o entitate colonială, de colonizare și exclusivistă" și îl acuză de genocid.

La conferința Partidului Laburist, ministrul de externe Ed Miliband a criticat vehement Israelul, acuzându-l de violențe comise de coloniști, crime de război în Fâșia Gaza și ocuparea ilegală a teritoriilor palestiniene. În aceeași notă, Partidul Verzilor a susținut rezoluția „Sionismul este rasism".

În discursul rostit la Organizația Națiunilor Unite, la 24 septembrie, premierul israelian Benjamin Netanyahu a apărat ferm poziția țării sale, subliniind că Israelul se confruntă cu un adversar hotărât să îl distrugă și că, în aceste condiții, apărarea existenței sale constituie o necesitate, nu o opțiune. În susținerea acestui argument, Netanyahu a afirmat:

„În timp ce Hamas a recurs la toate mijloacele, inclusiv la amenințări cu arma, pentru a menține populația civilă palestiniană în situații de pericol, Israelul a întreprins toate demersurile posibile pentru a o proteja și a o îndepărta din calea primejdiei. Am transmis milioane de mesaje text, am efectuat milioane de apeluri telefonice și am distribuit milioane de pliante, avertizând civilii să părăsească zonele de conflict.

Permiteți-mi să vă adresez câteva întrebări: ce regim acuzat de genocid ar administra un milion de doze de vaccin antipolio populației pe care ar intenționa să o extermine? Ce regim genocidar ar facilita livrarea a două milioane de tone de alimente în Fâșia Gaza, echivalentul unei tone pentru fiecare locuitor? A acuza Israelul de genocid înseamnă, în opinia noastră, a propaga ceea ce considerăm a fi cea mai mare minciună a secolului."

În replică la acuzațiile referitoare la violențele coloniștilor, Netanyahu a declarat:

„În fiecare zi, teroriștii încearcă să ne ucidă cetățenii, vizându-i în mod deosebit pe cei din Iudeea. Anual, au loc mii de tentative de atac împotriva unor familii pașnice, aflate în trafic pe drumurile din zonă. Se trage asupra femeilor însărcinate, se trage asupra unor familii întregi. Și, desigur, nimic din toate acestea nu ajunge în relatările presei internaționale sau în atenția rețelelor de

socializare. În schimb, ceea ce primește vizibilitate mediatică sunt faptele unei minorități restrânse de delincvenți juvenili israelieni - aproximativ 150 de indivizi - care aruncă cu pietre, distrug măslini și, ocazional, provoacă incendii. Nu pot accepta asemenea comportamente.

Suntem un stat de drept, motiv pentru care am însărcinat Shin Bet-ul să îi urmărească."

Netanyahu i-a acuzat pe antisioniști că ignoră cele aproximativ 1.000 de rachete lansate de Iran asupra civililor israelieni, rețeaua extinsă de tuneluri pe care Hamas a construit-o sub locuințe, școli și spitale, folosind-o pentru depozitarea rachetelor, precum și arsenalul Hezbollah, estimat la 150.000 de rachete balistice și de alte tipuri, destinat în întregime atacării populației civile israeliene. O parte semnificativă a acestui arsenal a fost ulterior distrusă în urma operațiunilor desfășurate de Forțele de Apărare ale Israelului (IDF) în Liban.

Hezbollah și Hamas, ambele susținute de Iran, și-au asuprit propriile populații, condamnându-le la suferință și nenorociri. Pe parcursul războiului, cele două organizații au deturnat cantități considerabile de ajutoare umanitare destinate civililor. În timp ce coordonează de la distanță operațiuni teroriste desfășurate în Gaza, liderii lor duc o viață luxoasă în Qatar și Turcia.

Totodată, Hamas reprimă cu brutalitate orice formă de opoziție față de regimul său terorist și, foarte probabil, i-ar persecuta sau chiar elimina pe susținătorii săi occidentali de stânga, care îi sunt favorabili, dar susțin, în același timp, drepturile persoanelor gay, dacă aceștia ar trăi în Gaza.

Hezbollah și militanții islamiști au avut un rol major în transformarea Libanului dintr-o țară arabă prosperă, cu o democrație funcțională, într-un stat fragil, vulnerabil la presiunile și dominația grupărilor armate. Declinul s-a accentuat după expulzarea Organizației pentru Eliberarea Palestinei (OEP) din Iordania, în urma evenimentelor din „Septembrie Negru" (1970), când organizația a încercat să răstoarne regimul iordanian.

O parte dintre membrii săi s-au refugiat ulterior în sudul Libanului, unde au exercitat presiuni și violențe asupra populației locale, predominant creștine.

În deceniile următoare, Hezbollah, susținut de regimul iranian, a consolidat prezența militantismului islamist și a arsenalului de rachete pe teritoriul libanez, contribuind la escaladarea conflictelor cu Israelul și la adâncirea suferințelor unei țări deja fragilizate.

În Iran, regimul a reprimat cu brutalitate protestele propriilor cetățeni, mii de oameni fiind uciși în acest context.

Aceștia au ieșit în stradă revendicând libertatea, demnitatea și dreptul de a trăi eliberați de constrângerile unui sistem pe care îl consideră opresiv și corupt, legitimat prin religie. În fața acestei suferințe, ce au de spus cei care protestează împotriva Israelului despre represiunea exercitată de regimul iranian asupra propriului popor? Nimic.

Așadar, totul e din vina Israelului?

Iată câteva repere esențiale de context. Hamas nu își ascunde obiectivul declarat al distrugerii Israelului. Carta sa citează, în preambul, o afirmație atribuită lui Hassan al-Banna, fondatorul Frăției Musulmane:

„Israelul va exista și va continua să existe până când islamul îl va nimici, așa cum i-a nimicit și pe alții înaintea lui".

Carta revendică întregul teritoriu al Palestinei în exclusivitate pentru musulmani, respinge dreptul la existență al statului evreu în orice parte a acestui teritoriu, inclusiv Tel Aviv și fâșia de coastă, și definește „eliberarea Palestinei" - înțeleasă ca distrugerea Israelului - drept „datoria fiecărui musulman, oriunde s-ar afla" (art.13).

Totodată, Carta invocă un hadith care îndeamnă la uciderea evreilor:

„Ceasul Judecății nu va veni până când musulmanii nu se vor lupta cu evreii și nu-i vor ucide, iar fiecare copac și fiecare piatră vor spune: «O, musulmane, o, rob al lui Allah, în spatele meu se află un evreu; vino și ucide-l!»"

Pentru a înțelege cu ce se confruntă Israelul, trebuie să înțelegem câteva aspecte ale islamului fundamentalist.

Acesta împarte lumea în Dar al-Islam („Casa Islamului") și Dar al-Harb („Casa dușmanului"). Prin Dar al-Harb se înțeleg acele regiuni ale lumii aflate sub conducerea „necredincioșilor" — adică a celor care nu sunt musulmani. Musulmanii care trăiesc în Dar al-Harb ar trebui să urmărească transformarea acelor societăți în societăți islamice, prin jihad, imigrație și convertirea „necredincioșilor" la islam.

În Dar al-Islam, autoritatea politică trebuie să aparțină musulmanilor, iar societatea să fie guvernată de Sharia.

În timp ce păgânii sunt supuși convertirii la islam, evreilor și creștinilor, recunoscuți drept „Oameni ai Cărții", li se poate permite să-și păstreze comunitățile, însă în statutul de dhimmi („protejați"). În practică, acest statut îi plasează într-o poziție juridică inferioară, obligându-i la plata jizyei, o taxă percepută în schimbul protecției, mecanism care instituționalizează discriminarea minorităților nemusulmane.

Potrivit acestei doctrine, orice teritoriu aflat cândva sub stăpânire musulmană trebuie să rămână islamic până în Ziua Judecății și, dacă iese de sub autoritatea musulmană, să fie recucerit prin jihad. Carta Hamas susține că *„pământul Palestinei este un bun islamic, care trebuie să rămână în posesia musulmanilor până în Ziua Judecății".*

În această perspectivă, controlul israelian asupra teritoriilor revendicate ca parte a Dar al-Islam justifică, în logica doctrinei, recurgerea la război împotriva Israelului, negând astfel legitimitatea apărării evreilor israelieni împotriva unor asemenea atacuri.

Nu doar Hamas susține acest lucru. În Pactul Național Palestinian al Organizației pentru Eliberarea Palestinei (OEP), citim: „În statul palestinian, numai evreii care locuiau în Palestina înainte de 1917 vor fi recunoscuți drept cetățeni" (articolul 6). Numai arabii palestinieni dețin dreptul la autodeterminare, iar întregul teritoriu le aparține... Orice soluție care nu presupune eliberarea integrală a țării este respinsă. Acest obiectiv nu poate fi atins pe cale politică, ci exclusiv prin mijloace militare... «Lupta armată împotriva Israelului este legitimă, în timp ce dreptul Israelului la autoapărare este ilegitim» (articolele 3, 6, 18, 21 și 22).

Potrivit acestei logici, majoritatea israelienilor ar trebui expulzați de pe acest teritoriu, Israelul ar trebui să desființeze

Forțele de Apărare ale Israelului (IDF) și să se supună forțelor islamice, care, cel puțin în teorie, ar urma apoi să protejeze comunitățile evreiești rămase pe acel pământ.

Dar ce se întâmplă cu statul palestinian?

Atunci când Organizația pentru Eliberarea Palestinei (OEP) a semnat Acordurile de la Oslo, a făcut un gest cu valoare simbolică, eliminând din propria Cartă prevederile respective. Cu toate acestea, examinarea politicilor Autorității Palestiniene, precum și a propagandei adresate copiilor și populației în ansamblu, lasă impresia că acest obiectiv continuă să fie urmărit.

Guvernul laburist britanic, majoritatea statelor europene și Organizația Națiunilor Unite susțin „soluția celor două state", considerată de aceștia singura cale viabilă către soluționarea conflictului. În esență, această abordare presupune constituirea unui stat palestinian, alături de statul Israel.

La prima vedere, o asemenea perspectivă poate părea rezonabilă: împărțirea teritoriului în două entități statale distincte, una administrată de arabi, cealaltă de evrei. Cu toate acestea, actualul guvern israelian a respins ideea înființării unui stat palestinian în cadrul unei soluții bazate pe coexistența a două state, adoptând în acest sens o rezoluție în iulie 2024. Această poziție are însă rațiunile sale.

În 1993 și în 2000, guvernele israeliene au participat la negocieri cu Organizația pentru Eliberarea Palestinei (OEP), în cadrul procesului de pace inițiat prin Acordurile de la Oslo, urmărind încheierea unui acord durabil între cele două părți. În anul 2000, președintele american Bill Clinton și prim-ministrul israelian Ehud Barak i-au prezentat lui Yasser Arafat o propunere care prevedea constituirea unui stat palestinian în Fâșia Gaza și în cea mai mare parte a Cisiordaniei, având capitala în Ierusalimul de Est. Arafat a respins însă această propunere.

Atât Bill Clinton, cât și Ehud Barak au susținut că Israelul oferise un acord de pace generos, cu o semnificație istorică, despre care afirmau că răspundea în proporție de aproximativ 96% revendicărilor palestiniene. În interpretarea celor doi lideri, respingerea propunerii de către Arafat reflecta fie lipsa disponibilității, fie incapacitatea acestuia de a face ultimul compromis.

Istoria nu oferă temeiuri pentru a considera că un viitor stat palestinian ar fi, în mod necesar, unul pașnic.

În 2005, Israelul s-a retras din Fâșia Gaza, transferând controlul asupra teritoriului către partea palestiniană.

În 2007, Hamas a preluat puterea și a transformat Fâșia Gaza într-un teritoriu puternic militarizat, de unde a lansat atacuri cu rachete asupra Israelului. În octombrie 2023, Hamas a comis cel mai grav masacru al evreilor de la Holocaust încoace. S-ar comporta Autoritatea Palestiniană (AP) diferit? Deși reprezentanții săi susțin acest lucru, declarațiile lor nu inspiră încredere.

Autoritatea Palestiniană oferă recompense financiare persoanelor condamnate pentru atacuri soldate cu moartea unor evrei - o practică desemnată frecvent prin sintagma pay for slay („plată pentru ucidere").

Organizația israeliană Palestinian Media Watch monitorizează presa și propaganda afiliate AP și publică materiale pe care le prezintă drept dovezi ale intenției acesteia de a distruge Israelul.

În 1974, Organizația pentru Eliberarea Palestinei (OEP) a elaborat Planul în 10 puncte, cunoscut și sub denumirea de „Planul etapizat", propus de Yasser Arafat. Proiectul prevedea

crearea unei entități palestiniene în orice teritoriu din care Israelul ar fi ales să se retragă, urmând ca acel teritoriu să fie folosit ulterior drept bază pentru confruntarea cu Israelul. Arafat a recunoscut ulterior că Acordurile de la Oslo, semnate în 1993 între OEP și guvernul israelian, reprezentau prima etapă a acestui proces. El a lăsat să se înțeleagă că arabii ar fi fost liberi să încalce acordul atunci când momentul ar fi devenit oportun, făcând o paralelă cu armistițiul de la Hudaybiyyah.

Acesta a fost un tratat încheiat de Mahomed cu tribul evreiesc Kuraish din Khaybar, la începutul cuceririi Arabiei de către musulmani. Ulterior, Mahomed a renunțat la tratat, i-a învins pe Kuraish, i-a obligat să plătească o taxă (jizya), înainte ca aceștia să fie expulzați din regiune.

„Khaybar, Khaybar, o, evreilor, armata lui Mahomed se va întoarce!" se aude deseori la manifestațiile anti-Israel și la cele pro-palestiniene. Cei care scandează evocă victoria islamică asupra unei comunități evreiești ca pe un avertisment sau o amenințare privind o viitoare înfrângere a evreilor și a statului Israel. Ei urmăresc să distrugă Israelul.

Israel și profeția biblică

Numeroase texte biblice prevestesc o asemenea criză, care se va declanșa în zilele din urmă ale acestui veac.

Națiunile se vor coaliza împotriva Israelului, urmărind nimicirea lui, însă acesta va dăinui până la întoarcerea lui Mesia. La venirea Sa, El va izbăvi atât Israelul, cât și întreaga lume de la pieire. Acest tablou profetic este zugrăvit în Scriptură, iar originile sale se regăsesc cu aproape patru milenii în urmă.

Geneza 15 consemnează legământul încheiat de Dumnezeu cu Avraam, care privește atât descendența sa, cât și relația acesteia cu țara făgăduită. În Geneza 17, legământul este reafirmat explicit în următorii termeni:

„Voi încheia legământul Meu între Mine și tine și urmașii tăi de după tine, din generație în generație, un legământ veșnic, ca să fiu Dumnezeul tău și al urmașilor tăi de după tine. De asemenea, îți voi da ție și urmașilor tăi de după tine țara în care locuiești ca străin, toată țara Canaanului, ca stăpânire veșnică; și Eu voi fi Dumnezeul lor." (Geneza 17:7–8)

În temeiul acestui legământ, Avraam urma să devină părintele unui neam numeros, prin fiul său Isaac și nepotul său Iacov. Lor și urmașilor lor le era făgăduită țara Canaanului ca moștenire veșnică, dreptul de stăpânire asupra Țării Promise fiind statornicit prin legământul divin (Geneza 15; 17:7–8).

Conceptul legământului a căpătat o dimensiune mai amplă după ce Dumnezeu le-a dat israeliților Legea prin Moise, pe Muntele Sinai (Exodul 20–24). Încheierea acestui legământ a fost consfințită prin asumarea solemnă a angajamentului de către popor, după ce Moise a citit înaintea întregii adunări cuvintele Domnului. Prin răspunsul lor, israeliții și-au exprimat hotărârea de a împlini poruncile divine și de a rămâne statornici în ascultarea față de Dumnezeu.

Textul biblic evidențiază solemnitatea și caracterul sacru al acestui moment:

„Apoi Moise a luat Cartea Legământului și a citit-o în auzul poporului. Iar ei au zis: «Vom face tot ce a spus Domnul și vom asculta de El.» Moise a luat sângele și l-a stropit peste popor, zicând: «Acesta este sângele legământului pe care Domnul

l-a încheiat cu voi, potrivit tuturor acestor cuvinte»” (Exodul 24:1–8).

În Leviticul 26 și Deuteronomul 28, Dumnezeu făgăduiește să-Și binecuvânteze poporul în țara pe care i-a dăruit-o, cu condiția ca acesta să rămână credincios legământului și să asculte de cuvintele Sale. În același timp, El îl avertizează că încălcarea legământului și neascultarea de Domnul vor atrage judecata divină. Consecința ultimă a acestei neascultări avea să fie izgonirea poporului din țară:

„Dacă nu Mă veți asculta, ci vă veți împotrivi Mie vă voi risipi printre neamuri și voi scoate sabia după voi; țara voastră va ajunge o pustietate, iar cetățile voastre vor fi nimicite” (Leviticul 26:27–33).

Totuși, risipirea nu avea să fie definitivă. În toate pasajele biblice care vestesc împrăștierea poporului printre neamuri se regăsește și făgăduința reunirii sale, la vremea hotărâtă de Dumnezeu. Această perspectivă este formulată cu claritate în Deuteronomul 30 și Ieremia 29, unde judecata divină nu constituie ultimul cuvânt al lui Dumnezeu, ci este urmată de promisiunea restaurării poporului Său.

Isus a avertizat, de asemenea, asupra venirii unui timp în care poporul avea să fie izgonit din țara sa, în urma asediului și a distrugerii Ierusalimului, evenimente petrecute în anul 70 d.Hr.

El a pus această tragedie în legătură cu nerecunoașterea Sa de către conducătorii religioși ca Mesia cel făgăduit, precum și cu neputința lor de a discerne vremea cercetării divine, când Dumnezeu Se apropiase de poporul Său prin venirea Sa. Cuvintele Sale, consemnate în Evanghelia după Luca, zugrăvesc cu solemnitate consecințele acestei nerecunoașteri:

„Căci vor veni zile peste tine când vrăjmașii tăi vor ridica un val de pământ împotriva ta, te vor înconjura și te vor strâmtora din toate părțile. Te vor nimici cu desăvârșire, pe tine și pe copiii tăi din mijlocul tău, și nu vor lăsa în tine piatră pe piatră, pentru că n-ai cunoscut vremea când ai fost cercetat.” (Luca 19:44)

Isus a prorocit atât dărâmarea Ierusalimului, împlinită în anul 70 d.Hr., cât și restaurarea sa în zilele din urmă ale acestui veac, după cum reiese din Matei 23:39 și Luca 21:24.

Profeții evrei descriu restaurarea Israelului ca pe un proces desfășurat în două etape distincte: mai întâi, una fizică, prin întoarcerea poporului în țara sa, iar apoi una spirituală, prin înnoirea lăuntrică și apropierea de Dumnezeu.

Această succesiune este prezentată în Ezechiel 36:24–28:

„Căci vă voi lua dintre neamuri, vă voi strânge din toate țările și vă voi aduce înapoi în țara voastră. Vă voi stropi cu apă curată și veți fi curățiți; vă voi curăți de toate spurcăciunile voastre și de toți idolii voștri. Vă voi da o inimă nouă și voi pune în voi un duh nou; voi scoate din trupul vostru inima de piatră și vă voi da o inimă de carne. Voi pune Duhul Meu în voi și vă voi face să urmați poruncile Mele, să păziți și să împliniți legile Mele. Veți locui în țara pe care am dat-o părinților voștri; voi veți fi poporul Meu și Eu voi fi Dumnezeul vostru.”

Ne aflăm în prezent în prima etapă a acestui proces, care presupune, mai întâi, restaurarea fizică: refacerea țării, reconstruirea cetăților străvechi și redobândirea fertilității ținutului pustiit, devenit un pământ roditor, așa cum vestesc profețiile din Ezechiel 36 și Isaia 35:1-2. Această restaurare va fi urmată

de o renaștere spirituală, în care DOMNUL îi va dărui poporului o inimă nouă și un duh nou, iar oasele uscate din vedenia profetului Ezechiel vor prinde viață prin lucrarea Duhului Sfânt (Ezechiel 36–37).

Primirea unei inimi noi și a unui duh nou constituie esența acestei renașteri spirituale, despre care Isus i-a vorbit lui Nicodim, „învățătorul lui Israel", spunându-i: ***„Trebuie să vă nașteți din nou"*** (Ioan 3:5-8).

Această naștere din nou este rodul pocăinței și al credinței în Isus, recunoscut și primit ca Mesia, Mântuitor și DOMN.

Renașterea Israelului în vremurile de pe urmă va avea loc după o perioadă de mari încercări și suferințe. În Psalmul 83 regăsim cuvinte care, într-o formă sau alta, au fost rostite aproape întocmai de adversarii Israelului încă de la întemeierea statului, în 1948: ***„Veniți să-i nimicim, ca să nu mai fie un popor și să nu se mai pomenească numele lui Israel!"… „Să punem stăpânire pe pășunile lui Dumnezeu!"*** (Psalmul 83:1–12).

Ori de câte ori armatele arabe au încercat să împlinească acest deziderat prin invadarea Israelului, au suferit înfrângeri în conflicte cu desfășurări și deznodăminte neobișnuite. În războaiele din 1948, 1967 și 1973, Israelul a rezistat unor forțe numeric superioare și, sub anumite aspecte, mai puternice, reușind să le respingă atacurile. În urma Războiului de Șase Zile din 1967, Israelul a preluat controlul asupra Orașului Vechi al Ierusalimului, precum și asupra Iudeei și Samariei (Cisiordania), teritorii ce constituie nucleul Israelului biblic.

Unii creștini au interpretat această victorie drept o etapă în împlinirea cuvintelor lui Isus: ***„Ierusalimul va fi călcat în picioare de neamuri până când se vor împlini vremurile neamurilor."***

Deși evenimentul poate fi privit ca un pas spre împlinirea profeției, desăvârșirea acesteia va avea loc, potrivit acestei interpretări, la întoarcerea lui Mesia, când dominația neamurilor asupra Ierusalimului va lua sfârșit.

Ierusalimul este considerat un oraș sfânt de către cele trei mari religii monoteiste ale lumii: iudaismul, creștinismul și islamul. Aici se află Domul Stâncii și Moscheea Al-Aqsa, aceasta din urmă fiind socotită al treilea cel mai sfânt loc al islamului, după Mecca și Medina.

Pentru evrei, Ierusalimul reprezintă cel mai sfânt loc de pe pământ. Orașul a fost odinioară locul Templului evreiesc, distrus în urmă cu secole, iar Zidul de Vest, cunoscut și sub numele de Zidul Plângerii, rămâne unul dintre cele mai importante spații de rugăciune și reculegere ale iudaismului. În 1967, după ce Israelul a preluat controlul asupra Orașului Vechi al Ierusalimului, generalul Moshe Dayan a rostit o declarație rămasă emblematică: „Ne-am

întors în cele mai sfinte locuri ale noastre și nu vom mai pleca niciodată."

Pentru creștini, Ierusalimul ocupă un loc central în istoria și credința biblică.

Potrivit tradiției creștine, acesta este orașul în care Isus Hristos a fost răstignit și a murit, dar și locul Învierii Sale.

Dincolo de semnificația sa istorică și religioasă pentru cele trei mari credințe monoteiste, Ierusalimul are un loc aparte și în Scriptură, fiind prezentat drept orașul asupra căruia Dumnezeu Și-a pus Numele pentru totdeauna: ***„În această casă și în Ierusalim, pe care l-am ales dintre toate semințiile lui Israel, Îmi voi pune Numele pentru totdeauna."*** (2 Împărați 21:7)

Prorocia lui Zaharia, rostită în jurul anului 480 î.Hr., prefigurează rolul central al Ierusalimului în evenimentele mondiale din vremurile din urmă.

„Proorocia cuvântului Domnului despre Israel. Așa vorbește Domnul, Care a întins cerurile, a întemeiat pământul și a plăsmuit duhul omului din el: Prorocia, cuvântul Domnului, despre Israel. Așa vorbește Domnul, care a întins cerurile și a întemeiat pământul și a întocmit duhul omului din el: „Iată, voi preface Ierusalimul într-un potir de amețire pentru toate popoarele de prin prejur și chiar pentru Iuda, la împresurarea Ierusalimului. În ziua aceea, voi face din Ierusalim o piatră grea pentru toate popoarele. Toți cei ce o vor ridica vor fi vătămați și toate neamurile pământului se vor strânge împotriva lui. (Zaharia 12:1-3)

Aceasta înseamnă că în vremurile din urmă, Ierusalimul va deveni centrul unei controverse internaționale privind dreptul de a-l stăpâni. În această dispută vor fi implicate atât popoarele din jurul Israelului - națiunile arabe și musulmane - cât și națiunile lumii, între care Organizația Națiunilor Unite, Regatul Unit, Uniunea Europeană și Statele Unite ale Americii. Această confruntare va culmina cu războaiele finale profețite în Scriptură: războiul lui Gog și Magog, descris în Ezechiel 38–39, și bătălia de la Armaghedon, prezentată în Apocalipsa 16 și 19, Ioel 3 și Zaharia 12-14.

În timpul acestei confruntări decisive, Mesia Se va întoarce pe Muntele Măslinilor, aflat la est de Ierusalim. Venirea Sa va marca sfârșitul războiului și încheierea vremurilor neamurilor. Ulterior, El Își va întemeia domnia în Ierusalimul restaurat și înnoit, instaurându-Și autoritatea asupra întregii lumi. (Zaharia 14:1–9).

Vremea necazului lui Iacov

Înainte de împlinirea acestor evenimente, Israelul va trece printr-o perioadă de suferință fără precedent, cunoscută în Scriptură sub numele de „vremea necazului lui Iacov".

Această perioadă este profețită în Ieremia 30, fiind evocată, de asemenea, în Matei 24 și Apocalipsa 12.

Profeția lui Ieremia oferă un reper esențial pentru înțelegerea acestor evenimente: restaurarea poporului evreu și întoarcerea sa în țara Israelului sunt prezentate înaintea perioadei de necaz (Ieremia 30:1–3).

Contextul profetic indică faptul că aceste lucruri se înscriu în cadrul cunoscut în ebraică drept acherit ha-yamim - „zilele de pe urmă", etapa finală a acestui veac (Ieremia 30:24).

Gravitatea acestei încercări este exprimată cu o forță aparte în cuvintele profetului:

„Vai! Cât de mare este ziua aceea! Niciuna nu este asemenea ei! Este vremea necazului lui Iacov, dar el va fi izbăvit din ea." (Ieremia 30:1–7)

Dincolo de amploarea suferinței anunțate, profeția păstrează o promisiune fundamentală: necazul nu va avea ultimul cuvânt. Chiar în mijlocul celei mai grele încercări, Dumnezeu vestește izbăvirea lui Iacov, oferind perspectivei profetice nu doar un avertisment solemn, ci și o speranță de restaurare.

Vremea strâmtorării își găsește corespondentul în mai multe pasaje ale Noului Testament, în special în Matei 24, unde Isus descrie condițiile care vor caracteriza lumea înaintea revenirii Sale:

„Pentru că atunci va fi un necaz atât de mare, cum n-a fost niciodată de la începutul lumii până acum şi nici nu va mai fi. Şi, dacă zilele acelea n-ar fi fost scurtate, n-ar scăpa nimeni; dar, din pricina celor aleşi, zilele acelea vor fi scurtate."

La rândul său, profetul Ieremia vestește că Dumnezeu Își va aduna poporul din țările în care a fost risipit și îl va izbăvi din mâinile vrăjmașilor săi.

Totodată, El va urmări să corecteze o înțelegere greșită a poporului Israel, aducând la lumină adevărul pe care acesta nu l-a perceput pe deplin.

„Căci Eu sunt cu tine', zice Domnul, 'ca să te izbăvesc; voi nimici pe toate neamurile printre care te-am risipit, dar pe tine nu te voi nimici; te voi pedepsi cu dreptate, nu pot să te las nepedepsit." (Ieremia 30:10-11)

Una dintre cele mai semnificative erori din istoria poporului evreu a fost nerecunoașterea lui Yeshua (Isus) drept Mesia de către o mare parte a acestuia.

Potrivit relatării din Evanghelia după Luca (19:41-44), Isus a plâns pentru Ierusalim, prevestind distrugerea cetății ca urmare a faptului că locuitorii ei nu au înțeles momentul cercetării divine și nu au recunoscut vremea în care Dumnezeu li Se făcea cunoscut: ***„pentru că n-ai cunoscut vremea când ai fost cercetat".***

Cu alte cuvinte, Dumnezeu a îngăduit dărâmarea Ierusalimului din cauza eșecului conducerii religioase de a-L recunoaște pe Isus ca Mesia - nerecunoașterea vremii cercetării.

Este important de subliniat, însă, că nu toți evreii L-au respins pe Isus. Dimpotrivă, Evangheliile și cartea Faptele Apostolilor consemnează că numeroși evrei L-au recunoscut drept Mesia și au devenit primii Săi ucenici.

Aceștia, împreună cu apostolii și ceilalți discipoli evrei, au avut un rol esențial în răspândirea Evangheliei printre neamuri, contribuind la extinderea mesajului creștin dincolo de granițele poporului evreu.

Profețiile biblice vestesc o vreme în care un număr însemnat de evrei Îl vor recunoaște pe Isus (Yeshua) drept Mesia și își vor îndrepta privirea spre El, căutând mântuirea.

„Voi turna peste casa lui David şi peste locuitorii Ierusalimului un duh de îndurare şi de rugăciune, şi îşi vor îndrepta privirile spre Mine, pe care L-au străpuns. Îl vor plânge cum plânge cineva pe singurul său fiu şi Îl vor jeli amarnic, cum jeleşte cineva pe întâiul său născut." (Zaharia 12:10)

În prezent, tot mai mulți evrei Îl recunosc pe Yeshua ca Mesia. Pe întreg teritoriul Israelului există comunități de credincioși care Îi mărturisesc credința și Îl vestesc ca Mesia. Isus a arătat, de asemenea, că acest moment va constitui un semn al întoarcerii Sale, adresându-Se Ierusalimului prin următoarele cuvinte:

„Iată! Casa voastră vă este lăsată pustie; căci vă spun că de acum încolo nu Mă veți mai vedea până când veți

zice: «Binecuvântat este Cel ce vine în Numele Domnului! »”
(Matei 23:37–39).

Expresia „Binecuvântat este Cel ce vine în Numele Domnului” (*Baruch haba be-shem Adonai*) reprezintă salutul tradițional adresat Celui care vine - Mesia. Prin aceste cuvinte, Isus anunță întoarcerea Sa și arată că va fi recunoscut de rămășița lui Israel drept Mesia cel făgăduit. Yeshua este acest Mesia. El este Cel care va aduce pacea deplină și durabilă atât în Israel, cât și în lumea arabă.

„Căci din Sion va ieşi Legea şi din Ierusalim Cuvântul DOMNULUI. El va fi Judecătorul neamurilor, El va hotărî între un mare număr de popoare, aşa încât din săbiile lor îşi vor făuri fiare de plug şi din sulițele lor, cosoare: niciun popor nu va mai scoate sabia împotriva altuia şi nu vor mai învăța războiul.” (Isaia 2:1-4)

„În aceeaşi vreme, va fi un drum care va duce din Egipt în Asiria: asirienii se vor duce în Egipt şi egiptenii, în Asiria, şi egiptenii împreună cu asirienii vor sluji Domnului. Tot în vremea aceea, Israel va fi al treilea, unit cu Egiptul şi cu Asiria, ca o binecuvântare în mijlocul pământului. Domnul oştirilor îi va binecuvânta şi va zice: „Binecuvântat să fie Egiptul, poporul Meu, şi Asiria, lucrarea mâinilor Mele, şi Israel, moştenirea Mea!” (Isaia 19:23-25)

Apocalipsa în Islam

Coranul face referire la legătura istorică a Fiilor lui Israel cu Țara Sfântă. În sura Al-Ma'idah (5:21), se spune:

„O, popor al meu, intrați în Țara Sfântă pe care Allah v-a hărăzit-o și nu vă întoarceți din drum, ca să nu ajungeți printre cei pierduți.”

O referire relevantă se regăsește și în sura Al-A'raf (7:137). În prezent, există și musulmani care susțin dreptul Israelului de a exista ca stat evreiesc, însă aceștia reprezintă o minoritate infimă în raport cu covârșitoarea majoritate care se opune Israelului din motivele deja prezentate în acest articol. Aceste relatări au fost consemnate în scris la mult timp după moartea sa. Ele reflectă o perspectiva creștină asupra evenimentelor din vremurile de pe urmă, reinterpretându-le însă sensul și modificând majoritatea detaliilor.

Potrivit hadithurilor, marele război apocaliptic final, cunoscut sub numele de *Al-Malhama al-Kubra* și comparabil cu Armaghedonul din tradiția creștină, ar urma să înceapă la Dabiq, în Siria, înainte de a-și atinge punctul culminant la Ierusalim (Sahih Muslim, 2897).

Confruntarea este descrisă drept lupta dintre adevărații credincioși ai islamului și falsul mesia, cunoscut sub numele de *Al-Masih ad-Dajjal*. Potrivit tradiției islamice, acesta va fi înfrânt prin intervenția imamului Mahdi și a lui Isa al-Masih - Isus în tradiția islamică.

Dajjalul este considerat echivalentul Anticristului din creștinism, fiind descris în tradiția islamică drept un fals Mesia care va apărea la sfârșitul vremurilor, îi va înșela pe oameni imitându-l pe adevăratul Mesia, Isa (Isus), și îi va îndepărta de la închinarea adusă lui Allah. Potrivit unui hadith din Sunan Ibn Majah (4077), între ochii săi vor fi înscrise literele arabe K-F-R, formând termenul kafir („necredincios”), semn pe care credincioșii adevărați îl vor putea recunoaște. Această descriere este pusă în paralel cu semnul Fiarei din Apocalipsa 13. De asemenea, Dajjalul este prezentat ca fiind orb de un ochi, detaliu comparat uneori cu Zaharia

11:17, unde „păstorului idolatru” îi este întunecat ochiul drept.

Potrivit tradiției islamice, Dajjal va apărea din Răsărit, fie din regiunea dintre Siria și Irak, fie din Khorasan, teritoriu care cuprinde părți din Iranul și Afganistanul de astăzi. El va străbate Pământul cu o viteză extraordinară, asemenea „unui nor mânat de vânt”, și va ajunge în toate orașele lumii în decurs de 40 de zile (hadithul 4072). Această descriere poate fi comparată cu primul dintre cei patru călăreți ai Apocalipsei, cel de pe calul alb, care pornește „biruind și ca să biruiască”, urmat de război, foamete și moarte în masă.(
Apocalipsa 6:1–8).

Mahdiul, al cărui nume înseamnă „Cel Călăuzit”, este un conducător profețit care, potrivit tradiției islamice, va apărea la sfârșitul timpurilor pentru a elibera lumea de nedreptate și tiranie.

Deși tradițiile sunnită și șiită diferă în privința identității și rolului său, ambele îi atribuie o importanță deosebită în pregătirea întoarcerii lui Isus, cunoscut în islam sub numele de Isa.

Potrivit acestor credințe, Mahdiul îi va uni pe credincioși și îi va călăuzi în confruntarea cu primele încercări provocate de Dajjal, echivalentul islamic al Antihristului. Ulterior, Isa va reveni pe Pământ, coborând, conform unor relatări, la minaretul unei moschei din Damasc, pentru a se alătura Mahdiului.

Împreună, îl vor înfrânge pe Dajjal, deschizând calea unei epoci de pace, dreptate și prosperitate.
Referință: Sunan Ibn Majah, hadithul 4077.

Isa al-Masih - Isus din perspectiva islamului diferă fundamental de Domnul Isus Hristos, așa cum este revelat în Biblie. Potrivit învățăturii islamice, Isa (Isus) este un profet și un trimis al lui Dumnezeu. Deși este o ființă umană, creată în mod miraculos și într-un mod unic, el nu este divin.

Conform islamului, Isa nu a fost nici răstignit, nici ucis. Dumnezeu ar fi făcut ca o altă persoană să semene cu el, iar aceasta ar fi fost răstignită în locul său. Isa, în schimb, ar fi fost ridicat viu la cer, fără să treacă prin moarte.
(Sura An-Nisa, 4:157).

Această relatare contrazice însăși esența Evangheliei, deoarece neagă faptul că Isus Hristos a murit pentru păcatele noastre și a înviat din morți, evenimente care stau la temelia credinței creștine.

Potrivit tradiției islamice, acest Isa se va întoarce la sfârșitul veacurilor, nu ca Fiul lui Dumnezeu și Mântuitorul lumii, ci ca un conducător drept și un adept al învățăturii lui Mahomed. El îl va învinge pe Dajjal (figura asociată Antihristului în tradiția islamică), va duce o viață pământească obișnuită, se va căsători și, în cele din urmă, va muri de moarte naturală.

Yajuj și Majuj (Gog și Magog)

După înfrângerea lui Dajjal, lumea va fi confruntată cu o nouă încercare cumplită, odată cu eliberarea lui Yajuj și Majuj (Gog și Magog), o mulțime nenumărată de făcători de rele. Aceștia vor trage cu săgeți spre cer, pretinzând că au cucerit pământul și cerurile, și îi vor împresura pe credincioși, aducându-i în pragul deznădejdii. Copleșiți de amenințare, Isa (Isus) și credincioșii se vor ruga lui Dumnezeu pentru izbăvire.

Ca răspuns, Dumnezeu va trimite o plagă nimicitoare, care îi va răpune pe Yajuj și Majuj într-o singură noapte, trupurile lor acoperind pământul și răspândind o duhoare insuportabilă. Isa se va ruga din nou, cerând îndepărtarea

acestei urme a distrugerii. Dumnezeu va trimite păsări uriașe care vor ridica trupurile celor pieriți, iar apoi o ploaie abundentă va curăța pământul de toate rămășițele nenorocirii. Astfel, pământul își va recăpăta puritatea și rodnicia, iar după o perioadă de groază și suferință, pacea va reveni asupra lumii.
Surse: Sahih Muslim, 2937a; Sunan Ibn Majah, 4075.

Epoca de Aur

După această ultimă purificare a Pământului, se va instaura, potrivit tradiției islamice, Epoca de Aur, o perioadă de pace deplină, prosperitate și armonie universală, desfășurată sub domnia lui Isa (Isus). Ura și invidia vor dispărea din inimile oamenilor, belșugul va cuprinde lumea, iar pământul va deveni neobișnuit de roditor. Armonia se va extinde și asupra regnului animal: leii vor paște alături de cămile, leoparzii vor conviețui în pace cu vitele, iar copiii se vor putea juca în siguranță chiar și în apropierea șerpilor veninoși.

Isa va conduce lumea cu dreptate, potrivit legii islamice. Conform unor relatări, celelalte religii vor dispărea, iar omenirea se va uni în adorarea unui singur Dumnezeu - Allah. Un gest simbolic al acestei transformări va fi frângerea crucii de către Isa, interpretată în tradiția islamică drept semn al sfârșitului creștinismului.
Referințe: Musnad Ahmad, 9349; Sahih Muslim, 155.

Potrivit textelor islamice, Isa își va trăi restul vieții pământești în această epocă de pace, domnind timp de aproximativ 40 de ani, după care va muri și va fi înmormântat la Medina. (Sunan Abi Dawud, 4324)

În esență, aceasta este o versiune alterată și denaturată a profețiilor biblice despre vremurile de pe urmă, adaptată pentru musulmani.

Să vedem, așadar, ce spune Biblia despre aceste lucruri

Dajjalul / Antihristul

Biblia profețește apariția unui conducător mondial care va aduce un mare rău asupra lumii în perioada finală a istoriei, înainte de revenirea lui Isus Hristos. El este desemnat prin mai multe titluri: Fiara, Omul fărădelegii, Cel fărădelege și Antihristul.

El va primi putere de la diavol.

Va rosti hule împotriva lui Dumnezeu și va porni război împotriva sfinților (persecutându-i pe adevărații credincioși în Isus). Va fi sprijinit de o a doua fiară, cunoscută drept Profetul mincinos, un fel de șef al propagandei Fiarei, care îi va determina pe oameni să se supună unui act de idolatrie abominabilă. Supunerea față de această religie falsă va hotărî dacă oamenii vor putea cumpăra sau vinde, cu alte cuvinte, dacă vor putea participa la viața societății (semnul Fiarei). Apocalipsa 13.

La revenirea Sa, Isus Hristos îi va nimici pe Antihrist și pe Profetul mincinos și îi va arunca direct în iad, înainte de a-Și instaura domnia păcii și a dreptății pe pământ. (Daniel 7; Apocalipsa 13 și 19). Satana va fi legat și nu va mai putea amăgi neamurile în această perioadă (Apocalipsa 20). Potrivit capitolelor 2 și 4 din 1 Ioan, Antihristul va fi precedat de „mulți antihriști”, care vor tăgădui relația dintre Tatăl și Fiul (cu alte cuvinte, vor nega natura dumnezeiască a Domnului Isus) și vor nega că El „a venit în trup” - adică faptul că este pe deplin om, ca Fiu al Omului, precum și Fiu al lui Dumnezeu.

Capitolul 2 din 2Tesaloniceni ne spune că acesta se va înălța pe sine

împotriva adevăratului Dumnezeu și va cere oamenilor să i se supună printr-o formă falsă de închinare. Este descris drept „cel fărădelege", care va fi nimicit de Domnul la cea de-a doua venire a Sa (versetul 8). Dumnezeu va trimite o puternică amăgire asupra tuturor celor care îl acceptă, făcându-i să „creadă minciuna". La cea de-a doua venire, Isus îl va nimici pe cel fărădelege cu suflarea gurii Sale și îl va desființa prin strălucirea venirii Sale. 2 Tesaloniceni 2:8.

Isus va reveni în persoană pe Muntele Măslinilor, la est de Ierusalim, nu la minaretul din Damasc. Zaharia 14; Faptele Apostolilor 1.

Yajuj și Majuj / Gog și Magog. Armaghedonul și ultimul război.

Există o legătură clară între perspectiva islamică asupra lui Yajuj și Majuj și profeția biblică despre Gog și Magog, consemnată în Ezechiel 38–39.

În cartea lui Ezechiel, Gog și Magog desemnează o armată care va porni împotriva Israelului în vremurile de pe urmă. Conducătorul acestei armate va veni din nord, fie din Rusia, fie din Turcia. Alianța va fi alcătuită din mai multe țări, dintre care multe sunt astăzi țări islamice ostile Israelului, inclusiv Togarma, identificată cu Turcia, și Persia, identificată cu Iranul (Ezechiel 38:1-9).

Armata va veni din nord împotriva poporului Israel, adunat pe munții Israelului în zilele din urmă ale acestui veac (38:10–13).

Dumnezeu va interveni și va nimici această armată prin evenimente supranaturale. Textul descrie un mare cutremur, molimă și vărsare de sânge, ploi torențiale, grindină uriașă, foc și pucioasă, care vor distruge armata pe munții Israelului (38:18–39:8). Timp de șapte luni, oamenii vor curăța țara și îi vor îngropa pe cei căzuți în război (39:11–16). După aceea, Duhul Sfânt va fi revărsat peste supraviețuitorii lui Israel, care vor fi restaurați și vor locui în siguranță în țară (39:21–29).

Zaharia 12–14 descrie o bătălie al cărei centru va fi Ierusalimul, în care vor fi implicate națiunile învecinate și întreaga lume (Zaharia 12:1–3). Armatele se vor aduna împotriva Ierusalimului, pentru a fi nimicite de Domnul la venirea Sa. Atunci, Domnul va sta fizic pe Muntele Măslinilor și va pune capăt războiului (14:1–5). El va instaura Împărăția mesianică și va domni cu putere din Ierusalim peste un Israel restaurat și o lume aflată în pace, populată de supraviețuitorii mântuiți ai vremurilor de restriște din zilele de pe urmă. Numai cei care Îl acceptă pe Yeshua drept Mesia vor intra în perioada Împărăției mesianice (Zaharia 14:9–21; Isaia 2:1–4; 11; 65; Ezechiel 40–48).

Apocalipsa 16:12–16 descrie adunarea armatelor de către diavol pentru bătălia finală de la Armaghedon.

Atunci, Isus Se va întoarce ca Împărat al împăraților și Domn al domnilor, pentru a înfrânge definitiv puterile răului: pe diavol, pe antihrist și pe prorocul mincinos. El va reveni la Ierusalim, va restaura pe deplin poporul evreu în țară și în relația cu Domnul, va face ca Templul să fie rezidit și va domni peste lume în pace și dreptate, în perioada numită Mileniul sau Împărăția mesianică (Ezechiel 40–48; Isaia 2; 11)

Timp de o mie de ani, domnia Sa pe pământ va aduce sfârșitul războaielor și al conflictelor. Nu vor mai exista armate și nici fabrici de armament, hrana va fi din belșug, iar natura și regnul animal vor fi restaurate în armonie. Leul și mielul vor trăi împreună, iar copilul se va juca în siguranță lângă vizuina șerpilor. Întregul pământ va fi plin de cunoașterea

Domnului, precum apele acoperă marea (Isaia 11:6–9).

Un singur Dumnezeu va fi adorat: Dumnezeul Creator al Bibliei, Domnul, descoperit în Yeshua Mesia (Psalmul 72; Isaia 2; 11; Zaharia 14).

Cel ce mărturisește aceste lucruri spune: ***„Da, Eu vin curând!" Amin! Vino, Doamne Isuse! Harul Domnului nostru Isus Hristos să fie cu voi toți! Amin"***

Planul de mântuire al lui Dumnezeu

Primul articol aduce în prim-plan câteva dintre problemele majore care afectează țara noastră și lumea în care trăim. Situația se agravează de la o zi la alta, iar cei aflați la conducere par incapabili să ofere o rezolvare la provocările cu care ne confruntăm.

Este esențial să ne întoarcem cu toată inima și cu deplină sinceritate la îndrumările Creatorului nostru, pe care El ni le-a revelat prin Cuvântul Său sfânt, Biblia. Din nefericire, nu împlinim poruncile Sale, deși acestea ne-au fost lăsate spre binele noastru.

Drept urmare, întreaga lume este cuprinsă de tulburare, întunericul se adâncește în tot mai multe inimi, iar viețile noastre se îndepărtează tot mai mult de ceea ce ar trebui să fie, potrivit voii Sale.

Situația este urgentă, întrucât semnele vremurilor, prezentate în Biblie, arată că trăim în zilele din urmă, înainte de revenirea lui Mesia, Isus Hristos.

În capitolul 24 al Evangheliei după Matei, ucenicii L-au întrebat pe Isus:

„Care va fi semnul venirii Tale și al sfârșitului veacului?". În răspunsul Său, Isus le-a vorbit despre aceste semne:

• Apariția profeților mincinoși, care îi vor induce pe oameni în eroare prin mesaje înșelătoare cu privire la modul în care Îl pot afla pe Dumnezeu și la felul în care ar trebui să-și trăiască viața. (Matei 24:4-5, 11, 23-24)

• Înmulțirea războaielor, a foametei și a cutremurelor, precum și a altor calamități naturale. (Matei 24:7)

• Creșterea fărădelegii, care va contribui la înstrăinare, lipsa compasiunii și a afecțiunii firești dintre oameni. (Matei 24:12)

• Vestirea Evangheliei mântuirii prin Isus Hristos în întreaga lume, în pofida persecuțiilor și a opoziției cu care se vor confrunta adevărații credincioși. (Matei 24:9, 14)

În Luca 21:25–26, Sfânta Evanghelie ne descoperă evenimentele care vor preceda împlinirea celor vestite, zugrăvind tulburarea și spaima ce îi vor cuprinde pe oameni în fața celor ce se vor petrece pe pământ.

„Și vor fi semne în soare, în lună și în stele; iar pe pământ, neamurile vor fi cuprinse de neliniște și nedumerire, în timp ce marea și valurile vor muge. Oamenilor li se va opri inima de frică și de așteptarea lucrurilor care vor veni peste pământ, căci puterile cerurilor vor fi clătinate." (Luca 21:25–26)

Termenul folosit în textul original grecesc pentru expresia „necazul neamurilor, cuprinse de nedumerire"

este *aporia*, care înseamnă „fără cale de ieșire”.

Cu alte cuvinte, la sfârșitul veacului, oamenii de pe pământ se vor confrunta cu o criză atât de profundă, încât nicio soluție omenească nu va putea să o rezolve. În acel moment, când toate căile de ieșire vor părea închise, Dumnezeu va interveni prin revenirea Domnului Isus Hristos:

„Atunci Îl vor vedea pe Fiul Omului venind pe un nor, cu putere și cu mare slavă. Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, ridicați-vă privirile și înălțați-vă capetele, pentru că răscumpărarea voastră este aproape.”

Există, așadar, o cale de scăpare, însă ea este deschisă doar celor care cred în Evanghelie și își pun încrederea în Isus Hristos.

Planul de mântuire
Partea întâi

Planul de mântuire al lui Dumnezeu este centrat pe Persoana lui Isus Hristos - Yeshua Mesia, folosind numele Său ebraic. Domnul Isus a venit pentru prima dată pe pământ pentru a împlini prima etapă a acestui plan divin de salvare. Iată în ce constă aceasta.

Dumnezeu ne descoperă că El este sfânt și drept, în timp ce noi, oamenii, suntem păcătoși. Sfințenia lui Dumnezeu nu poate coexista cu păcatul nostru. Prin urmare, pentru a putea avea părtășie cu Dumnezeu, este necesar ca problema păcatului nostru să fie rezolvată. Toate lucrurile rele care se petrec astăzi pe pământ își au rădăcina în problema păcatului care există în ființa umană.

Dumnezeu ne-a dat Legea Sa ca îndrumar pentru viața noastră, cele Zece Porunci fiind consemnate în Exodul, capitolul 20. Isus a rezumat Legea, așa cum este prezentată în Biblia ebraică, spunând:

„Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău.’ Aceasta este cea dintâi și cea mai mare poruncă. Iar a doua, asemenea ei, este: ‘Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți.’ În aceste două porunci se cuprind toată Legea și Prorocii.”
(Matei 22:37-40)

În Predica de pe Munte (Matei 5-7), Isus le-a spus celor care Îl urmau că trebuie să se ocupe de gândurile care ne conduc la păcat. Trebuie să ne confruntăm cu gândurile de poftă, cu ura și cu dorința de răzbunare. Isus ne-a învățat să ne rugăm lui Dumnezeu - Tatăl nostru care este în ceruri - cerând ca voia Sa să se împlinească pe pământ și în viețile noastre personale. Îi cerem să ne ierte păcatele, așa cum și noi îi iertăm pe cei care au păcătuit împotriva noastră. Îi cerem să ne dea puterea de a ne împotrivi ispitelor celui rău.
(Matei 6:1-15)

În Predica de pe Munte, standardul stabilit pentru a fi primiți de Dumnezeu este desăvârșirea: o neprihănire de 100%. În Matei 5:48, Isus spune: ***„Fiți, dar, desăvârșiți, după cum și Tatăl vostru cel ceresc este desăvârșit.”***

Dacă acesta este standardul, atunci toți suntem condamnați la eșec. Problema păcatului îi privește pe toți oamenii de pe pământ, inclusiv pe cei care se consideră religioși.

Biblia afirmă:

„Nu este pe pământ niciun om neprihănit care să facă binele fără să păcătuiască.” (Eclesiastul 7:20).

De asemenea, citim: ***„Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu.”*** (Romani 3:23).

Prin urmare, avem nevoie de un Mântuitor desăvârșit, care să fi plătit prețul pentru păcatul nostru, expresie a nedesăvârșirii noastre, și care să ne împace cu Dumnezeu. Acest Mântuitor este Isus.

Primul mesaj rostit de Isus este următorul: ***„S-a împlinit vremea și Împărăția lui Dumnezeu este aproape! Pocăiți-vă și credeți în Evanghelie!”*** (Marcu 1:15).

În limba ebraică, termenul *teshuva*, tradus prin „pocăință”, exprimă ideea unei schimbări de direcție.

Deși ne îndepărtăm de Dumnezeu, vine un moment în care ne oprim, ne întoarcem din drumul nostru și pornim din nou spre El.

În limba greacă, termenul ***metanoia*** desemnează o schimbare profundă a gândirii și a perspectivei asupra lui Dumnezeu. Pocăința înseamnă, astfel, transformarea lăuntrică prin care începem să gândim potrivit gândurilor Lui și să umblăm pe căile Sale, căci: ***„gândurile Mele nu sunt gândurile voastre și căile voastre nu sunt căile Mele”*** (Isaia 55:8–9).

A crede pur și simplu în existența lui Dumnezeu nu este suficient.

Epistola lui Iacov afirmă: ***„Tu crezi că Dumnezeu este unul singur. Bine faci! Dar și dracii cred - și se înfioară!”*** (Iacov 2:19).

Este necesar să credem mesajul Evangheliei, care ne descoperă nevoia de a avea păcatele acoperite, pentru a putea ști că am fost iertați și că suntem împăcați cu Dumnezeu. Sub legământul încheiat prin Moise, în Vechiul Testament, israeliții trebuiau să-I aducă lui Dumnezeu jertfe pentru păcatele lor. Acest lucru presupunea aducerea unei jertfe concrete - un animal, de obicei o oaie sau o capră - pentru ispășirea păcatului. Animalul era victima nevinovată care purta pedeapsa și plătea prețul pentru vinovăția celui care aducea jertfa.

În Leviticul 17:11 citim: ***„Căci viața trupului este în sânge. Sângele este cel care face ispășire pentru suflet.”***

Când Domnul Isus Hristos a venit în lume, descoperindu-Se ca Mesia cel promis, El a trăit o viață desăvârșită, în deplină sfințenie și fără păcat. Plin de har și de adevăr, a umblat făcând binele, a vestit cu putere adevărul Împărăției lui Dumnezeu și a săvârșit lucrări minunate, prin care Și-a descoperit slava și a adeverit că este Fiul lui Dumnezeu.

La împlinirea vremii, potrivit planului veșnic de mântuire al Tatălui, Domnul Isus S-a dat pe Sine Însuși ca jertfă sfântă, desăvârșită pentru păcatele lumii. Pe crucea Golgotei, Și-a vărsat sângele și Și-a dat viața pentru noi, luând asupra Sa vina păcatelor noastre, deși era fără de păcat, și plătind prețul răscumpărării noastre. Prin jertfa Sa, El a deschis calea spre iertare, împăcare cu Dumnezeu și viață veșnică pentru toți cei care cred în El.

„Hristos a murit pentru păcatele noastre, după Scripturi; că a fost îngropat și a înviat a treia zi, după Scripturi.” (1Corinteni 15:3–4)

Profetul evreu Isaia a prorocit aceste evenimente cu multe secole înainte ca ele să se împlinească, dezvăluind totodată motivul pentru care aveau să aibă loc: „***Noi rătăceam cu toții ca niște oi, fiecare urmându-și propriul drum, dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui [Mesia] nelegiuirea noastră, a tuturor.”*** (Isaia 53:6)

Apostolul Pavel a sintetizat acest adevăr profund astfel:

„Pe Cel ce n-a cunoscut păcat, Dumnezeu L-a făcut păcat pentru noi,

pentru ca noi să devenim neprihănirea lui Dumnezeu în El." (2Corinteni 5:21)

Există o singură cale către Dumnezeu și nici un alt nume, în afară de Numele lui Isus, prin care să fim mântuiți de judecata Sa. ***„În nimeni altul nu este mântuire, căci nu este sub cer niciun alt Nume dat oamenilor în care trebuie să fim mântuiți." (***Faptele apostolilor 4:12)

Însuși Isus a afirmat cu claritate acest adevăr: ***„Eu sunt Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine."*** (Ioan 14:6)

Trebuie să reținem că Dumnezeu este Cel care stabilește regulile, nu noi. Putem avea convingeri puternice și putem fi pe deplin sinceri în ceea ce credem, însă sinceritatea, oricât de autentică ar fi, nu ne poate face drepți înaintea lui Dumnezeu dacă ceea ce credem nu corespunde adevărului.

Dumnezeu nu Se raportează la adevărul pe care îl consider a fi al meu sau la cel pe care îl consideri tu a fi al tău, ci la adevărul Său. Biblia ne învață că Cuvântul lui Dumnezeu este adevărul și că Însuși Isus Hristos este Adevărul.

Prin credința în Isus Hristos, putem cunoaște îndurarea, dragostea și iertarea lui Dumnezeu. El este jertfa desăvârșită și definitivă pentru păcat, singurul care îi poate răscumpăra pe toți cei care își pun încrederea în El. Putem primi această ofertă a harului sau o putem respinge, însă nu îi putem schimba condițiile.

Acestea au fost stabilite de Dumnezeu, iar El rămâne neschimbat în ființa și în adevărul Său.

Planul de mântuire
Partea a II-a

Cea de-a doua mare etapă a Planului divin de mântuire privește glorioasa revenire a Domnului nostru Isus Hristos.

Dacă la prima Sa venire S-a arătat lumii în smerenie, ascunzând sub vălul umilinței strălucirea deplină a slavei Sale dumnezeiești, la cea de-a doua venire Se va descoperi în măreția, puterea și gloria Sa cerească.

La prima Sa venire, Hristos a pășit pe pământ ca împlinire vie a profeției din Isaia 53, care Îl înfățișează pe Mesia drept ***„Om al durerilor obișnuit cu suferința". El a primit asupra Sa povara păcatului nostru, a purtat suferința și rușinea crucii și Și-a dat viața ca jertfă desăvârșită pentru păcatele întregii lumi. Însă moartea nu L-a putut ține în puterea ei: a treia zi, El a înviat biruitor, zdrobind puterea morții și deschizând calea spre viața veșnică tuturor celor care cred în Numele Său. După înviere, Domnul Isus li S-a arătat ucenicilor Săi timp de patruzeci de zile, după care S-a înălțat la cer. În timp ce Se înălța, un înger le-a vestit ucenicilor promisiunea revenirii Sale:***

„Acest Isus, care S-a înălțat la cer din mijlocul vostru, va veni în același fel în care L-ați văzut mergând la cer." (Faptele Apostolilor 1:9–11)

Prima etapă a revenirii Domnului va fi **răpirea Bisericii,** când credincioșii vii vor fi luați în chip supranatural pentru a-L întâmpina pe Hristos. Cei adormiți în Hristos vor învia mai întâi, iar împreună cu ei, cei vii vor fi răpiți în nori, în văzduh, spre întâlnirea cu Domnul. Din acel moment binecuvântat, vor fi pentru totdeauna cu El.

„Iată ce vă spunem prin Cuvântul Domnului: noi, cei vii, care vom fi

rămas până la venirea Domnului, nu vom lua-o nicidecum înaintea celor adormiți. Căci Însuși Domnul, cu un strigăt de poruncă, cu glasul arhanghelului și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va coborî din cer, și întâi vor învia cei morți în Hristos. Apoi, noi, cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei, în nori, ca să-L întâmpinăm pe Domnul în văzduh. Și astfel vom fi totdeauna cu Domnul. Mângâiați-vă, dar, unii pe alții cu aceste cuvinte." (1Tesaloniceni 4:15–18) Vezi, de asemenea, Ioan 14:3 și Matei 24:36–44.

Deși subiectul suscită un scepticism considerabil în mediile creștine, primesc cu încredere și credință această făgăduință, întrucât Domnul Însuși a vestit împlinirea ei.

În privința momentului Răpirii Bisericii, împărtășesc convingerea că aceasta va avea loc înainte de Necazul cel Mare (Tribulație), recunoscând totodată că există și alte interpretări, susținute de credincioși care le consideră întemeiate biblic.

Împlinirea acestui eveniment ține de voia suverană a lui Dumnezeu, iar momentul producerii sale nu se află sub controlul nostru. De aceea, indiferent când va avea loc, fiecare credincios este chemat să vegheze, să fie pregătit pentru întâlnirea cu Domnul și, dacă va fi necesar, să sufere pentru credința sa, rămânând statornic până la capăt.

Totodată, suntem datori să folosim cu înțelepciune timpul care ne-a mai rămas, vestind Evanghelia Domnului și îndemnându-i pe cei care încă nu cred să primească mântuirea oferită prin Isus Hristos.

În Matei 24, Isus ne îndeamnă să fim mereu pregătiți pentru acest eveniment, deoarece nimeni nu știe ziua sau ceasul în care va avea loc.

„Dar despre ziua și ceasul acela nu știe nimeni, nici îngerii din ceruri, ci numai Tatăl Meu. Căci, așa cum s-a întâmplat în zilele lui Noe, tot așa se va întâmpla și la venirea Fiului Omului. Într-adevăr, în zilele dinaintea potopului, oamenii mâncau, beau, se însurau și se măritau, până în ziua în care Noe a intrat în corabie. Ei nu și-au dat seama de nimic până când a venit potopul și i-a luat pe toți. Tot așa va fi și la venirea Fiului Omului. Atunci, doi bărbați vor fi la câmp: unul va fi luat, iar celălalt va fi lăsat. Două femei vor măcina la moară: una va fi luată, iar cealaltă va fi lăsată.

Vegheați, așadar, pentru că nu știți în ce ceas va veni Domnul vostru. Să înțelegeți însă un lucru: dacă stăpânul casei ar fi știut la ce ceas urma să vină hoțul, ar fi vegheat și nu ar fi îngăduit să-i fie spartă casa. De aceea, fiți și voi gata, căci Fiul Omului va veni în ceasul în care nu vă așteptați."
(Matei 24:36–44)

După aceea, Domnul Isus Se va întoarce pe pământ într-un timp de mare strâmtorare, când armatele se vor aduna pentru confruntarea finală (Zaharia 14; Apocalipsa 20). El va veni în slava și puterea lui Dumnezeu, însoțit de o puternică oștire de îngeri și de sfinții răscumpărați, înzestrați cu trupuri noi, de înviere. El va nimici armatele Fiarei și ale Proorocului mincinos, punând astfel capăt războiului (Apocalipsa 19).

Apoi, El va strânge din nou rămășița poporului evreu, va face ca Templul să fie rezidit la Ierusalim și va domni peste întreaga lume, instaurând o împărăție a păcii și a dreptății (Isaia 2:1–4; Isaia 11; Ezechiel 40–48). În această perioadă, Satan va fi legat și închis în Adânc,

fiind lipsit de puterea de a mai amăgi neamurile (Apocalipsa 20:1–3).

Domnul va prelua conducerea guvernării mondiale (Isaia 9:6; Apocalipsa 11:15), instaurând, prin autoritatea Sa absolută, o guvernare dreaptă și binevoitoare, sub care vor fi eliminate criminalitatea, armele de război, pornografia, abuzurile asupra femeilor și copiilor, consumul de droguri și alcool, exploatarea și înrobirea celor săraci, precum și orice altă formă a răului. Atunci, întregul pământ va fi plin de cunoașterea DOMNULUI.

Transformarea va cuprinde și lumea animală: leul și lupul își vor pierde ferocitatea și nu vor mai fi carnivori, ci vor trăi în pace alături de animale blânde, precum mielul (Isaia 2:1-14; 11:1-9).

Natura însăși va fi înnoită: deșerturile se vor transforma în ținuturi roditoare, străbătute de râuri care vor uda pământul înnoit. Pretutindeni pe glob, pământul va rodi din belșug, oferind din abundență roadele sale (Isaia 35; Psalmul 72).

Această epocă, numită Mileniu sau Împărăție mesianică, va constitui cea mai măreață intervenție supranaturală a lui Dumnezeu în istoria omenirii, de la începutul timpului până în prezent. Ea va marca reafirmarea suveranității divine asupra planetei și înlăturarea diavolului din poziția sa actuală de „stăpânitor al acestei lumi a întunericului”.

Populația va crește considerabil, întrucât supraviețuitorii mântuiți ai necazului celui mare vor intra în Împărăția milenară și vor avea urmași în mod firesc. Speranța de viață va crește semnificativ, iar războaiele, foametea și criminalitatea vor dispărea. Toți oamenii vor beneficia de hrană sănătoasă și hrănitoare, iar închinarea va fi adusă exclusiv lui Dumnezeu, prin Isus Mesia.

Va veni o zi a judecății, când cei mântuiți vor fi despărțiți de cei pierduți. Destinația noastră veșnică este descrisă în Cartea Apocalipsei printr-o viziune plină de speranță și slavă:

„Apoi am văzut un cer nou și un pământ nou, căci cerul dintâi și pământul dintâi pieriseră. Și marea nu mai era. Și eu, Ioan, am văzut coborându-se din cer, de la Dumnezeu, cetatea sfântă, Noul Ierusalim, gătită ca o mireasă împodobită pentru soțul ei... Și am auzit un glas puternic, care ieșea din cer și zicea: «Iată, cortul lui Dumnezeu este cu oamenii! El va locui cu ei și ei vor fi poporul Lui, iar Dumnezeu Însuși va fi cu ei și va fi Dumnezeul lor. El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici jale, nici strigăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut».”... Atunci, Cel ce ședea pe tron a zis: „Iată, Eu fac toate lucrurile noi!” Apoi mi-a zis: „Scrie, căci aceste cuvinte sunt adevărate și vrednice de încredere.” (Apocalipsa 21:1–5)***... Și mi-a zis: „S-a împlinit! Eu sunt Alfa și Omega, Începutul și Sfârșitul. Celui ce însetează îi voi da în dar din izvorul apei vieții. Cel ce va birui va moșteni toate lucrurile, iar Eu voi fi Dumnezeul lui și el va fi fiul Meu. Dar partea celor fricoși, a celor necredincioși, a celor spurcați, a ucigașilor, a desfrânaților, a vrăjitorilor, a închinătorilor la idoli și a tuturor mincinoșilor va fi în lacul care arde cu foc și cu pucioasă, care este moartea a doua.”...Atunci unul dintre cei șapte îngeri care aveau cele șapte pocale pline cu cele șapte plăgi de pe urmă a venit la mine și mi-a vorbit, zicând: „Vino, îți voi arăta mireasa, soția Mielului.” Și m-a dus, în Duhul, pe un munte mare și înalt și mi-a arătat cetatea cea mare,***

Ierusalimul cel sfânt, coborând din cer, de la Dumnezeu, având slava lui Dumnezeu. Lumina ei era asemenea unei pietre foarte prețioase, ca o piatră de jasp, limpede precum cristalul...

Dar n-am văzut niciun templu în ea, căci Domnul Dumnezeu Atotputernicul și Mielul sunt templul ei. Cetatea nu avea nevoie nici de soare, nici de lună ca să o lumineze, căci slava lui Dumnezeu o lumina, iar Mielul era lumina ei. Neamurile celor mântuiți vor umbla în lumina ei, iar împărații pământului își vor aduce în ea slava și cinstea. Porțile ei nu vor fi nicidecum închise ziua, căci acolo nu va mai fi noapte. Și în ea vor fi aduse slava și cinstea neamurilor. Dar nimic întinat nu va intra în ea, nici cel ce săvârșește urâciune sau minciună, ci numai cei care sunt scriși în Cartea Vieții Mielului. (Apocalipsa 21:22–27)

Este nevoie de credință pentru a primi, a înțelege și a rămâne neclintit în adevărul tuturor acestor lucruri. Însă nu este o credință oarbă, lipsită de temei, ci o credință încercată, verificată și întărită de mărturia milioanelor de oameni care au trăit înaintea noastră, precum și a milioanelor care trăiesc astăzi pe fața pământului. De-a lungul veacurilor, aceștia au descoperit și au mărturisit că Biblia este Cuvântul adevărat al lui Dumnezeu, că Isus Hristos este singura Cale prin care Îl putem cunoaște pe Dumnezeul cel viu și că El Se va întoarce negreșit, împlinind întocmai promisiunea Sa.

Pentru a primi această credință, trebuie să fii gata să ieși din zona ta de confort, să te desprinzi de învățăturile înșelătoare ale acestei lumi trecătoare, de filosofiile ei falimentare și de formele religioase lipsite de viață și de putere duhovnicească. Nimic din toate acestea nu te poate conduce la o cunoaștere autentică, vie și mântuitoare a lui Dumnezeu.

Dumnezeu te iubește și, în îndurarea Sa nemărginită, a pregătit pentru tine un viitor glorios dacă răspunzi chemării Sale, dacă alegi să vii la El acum și să-ți pui încrederea în Isus Mesia, Cel care Și-a dat viața pentru a te răscumpăra și a te împăca din nou cu Dumnezeu.

Nu amâna această hotărâre. Astăzi este vremea potrivită, astăzi este ziua mântuirii! Lasă Duhul Sfânt să-ți cerceteze inima, să-ți lumineze mintea și să te călăuzească în tot adevărul. Nu-ți împietri inima înaintea glasului Său, ci răspunde chemării divine cât încă ușa harului este deschisă.

Înaintea fiecărui suflet se află o alegere cu urmări veșnice: veșnicia în prezența lui Dumnezeu sau despărțirea veșnică de El. Există un cer de câștigat și un iad de care trebuie să fugim.

„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică.” (Ioan 3:16)

Planul de mântuire al lui Dumnezeu funcționează cu adevărat. ***Crede în Domnul Isus Hristos şi vei fi mântuit.*** (Faptele Apostolilor 16:31)

Nu amâna, primește-L pe Isus ca Domn și Mântuitor. Scutește-te de multe necazuri și fă acest pas chiar acum.

CONCLUZIE

Știrile din această revistă arată cum profețiile biblice pentru zilele din urmă se împlinesc în zilele noastre și cât este de apropiată revenirea Domnului Isus Hristos. În lumina acestor realități, cel mai important lucru care trebuie să-l facem este să chemăm numele Domnului, să fim mântuiți, pentru ca să fim pregătiți de întâlnirea cu El.

Doamne, Tată din Ceruri,
Recunosc că sunt un păcătos și am nevoie de iertarea Ta. Cred că Isus este Mesia, a murit în locul meu, și-a dat sângele pe cruce ca plată pentru păcatele mele și a înviat din morți ca să pot primi viață veșnică. Chiar acum vreau să las păcatul și să-L aleg pe Mesia Isus ca Domnul și Mântuitorul meu. De acum vreau să-Ți dedic toată viața mea și te rog să-mi dai Duhul Sfânt care să mă umple cu prezența Lui, să-mi conducă viața și să mă ajute să fie după voia Ta.
Mulțumesc, Tată, că mă iubești.
Te rog în numele Domnului Isus. Amin!

Revista Lumina Ultimelor Zile apare în limbile engleză, franceză, română, ebraică, spaniolă, germană, malayalam, slovenă, rusă. Publicistul si scriitorul Tony Pearce este un cărturar respectat, absolvent al Universităţii Cambridge, scriitor şi pastor evanghelic în Londra. În tinereţe a lucrat cu Richard Wurmbrand printre intelectualii englezi de stânga în demascarea comunismului, arătându-le că adevărata libertate vine numai în urma deciziei de a-L primi pe Domnul Isus ca domn și mântuitor personal. În Biserica în care slujeşte se regăsesc împreună evrei şi musulmani care au devenit creştini.

Tony Pearce a scris cărţile The Omega Code, The Messiah Factor, The House Built on the Sand, 10 Signs of the Last Days, Countdown to Calamity.

În articolele din LUZ sunt analizate evenimentele contemporane în lumina profeţiilor biblice. Tot ceea ce se întâmplă acum în istorie a fost proorocit cu mii de ani în urmă.

Blog: Lumina ultimelor zile
http://luminaultimelorzile.
Website: http://www.lightforthelastdays.co.uk © 2026, Light for the Last Days